

IMMACULATA

1/2003

č.65

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 2003

Leden - abychom s každým dnem rostli v poznání, lásce a službě našemu Pánu Ježíši Kristu.

Únor - abychom ochotně hledali Boží vůli a žili ve shodě s ní, a tak byli obdařeni vnitřním pokojem.

Březen - abychom navzdory všemu pokušení uměli pečlivě hlídat poklad milosti.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svě-řil Bůh celý řád milosrdenství. Já,... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.

Milí čtenáři,

den 1. ledna je Světovým dnem modliteb za mír. Z poselství Svatého otce k tomuto dni mi utkvěly v paměti dvě myšlenky. První, mír je nutný. Druhá, mír je možný.

Že mír je nutný to pocítujeme všichni, zvláště v době jeho ohrožení nebo v době konfliktu. Nemusí tady nutně jít o válečný konflikt, ale třeba o konflikt v práci, se sousedem anebo s blízkou osobou. Ale ať už jde o jakýkoliv druh konfliktu, vždy to bude lidské srdce, kde se nachází jeho kořen. Dostáváme se k druhé myšlence, že mír je možný. Je možný, protože na lidském srdci lze pracovat a vést ho k pokoji. Pán Ježíš nám říká: „*Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám*“ (Jan 14, 27). Kdo jen trochu zakusil pokoje ve smyslu těchto Ježíšových slov, ten ví, že v jeho síle je možné překonávat i ty nejtěžší překážky. Jako prostředek k přijetí Ježíšova pokoje nám Svatý otec předkládá modlitbu růžence, neboť spočívá v rozjímání Krista - Knížete pokoje. Potom ze srdce naplněného Kristovým pokojem mohou vycházet konkrétní „gesta míru“, jak říká papež, založená na pravdě, spravedlnosti, lásce a svobodě, a tak odzbrojovat jiná srdce naplněná nepokojem.

Kěž v našich srdcích vždy přebývá Kristův pokoj, abychom se mohli stát tvůrci pokoje a na zemi zavládl mír.

br. Bohdan

Mír

Henry Vaughan (1622-1695)

Má duše je zem v dáli
Za zemí hvězd, jež znáš,
Ve válkách obeznaný
Anděl tam drží stráž.

Tam úsměvy je zdozen
Mír nad hřmotem a zlem
A Jeden, v jeslích zrozen,
Tam vládne tvorům všem.

Miluje také tebe.
(Duše, teď přestaň spát!)
Vždyť z lásky přišel z nebe
Za tebe umírat.

Pojď sem, zde místo boje
Mír kvete pro radost.
Ten květ nezničí tvoje
Síla či lhostejnost.

Před ztřeštěnostmi hbitě
Se dávej na útěk.
Vždyť jen On zachrání tě,
Tvůj Bůh - život a lék.

Ze života sv. Františka z Assisi

(Pokračování)

Nezdar křížáckého vojska neodstrašil světce. Ten naopak byl odhodlán dále provádět plán, který si utvořil. Hned na druhý den po porážce křížáckého vojska se dostavil k papežskému legátu kardinálu Pelagiovovi a prosil jej o dovození, aby směl jít do tábora nevěřících a tam jim hlásat evangelium. Kardinál legát jeho žádost zamítl a snažil se mu vysvětlit, že tato cesta by neznamena nic jiného než vydat se na jistou a ukrutnou smrt. Sultán totiž vypsál na hlavu každého křesťana jeden byzantský zlatý. František se však nedal odbýt a prosil kardinála tak dlouho, dokud mu konečně nedovolil odebrat se do tábora nevěřících. Kardinál vybídl jeho i bratra Illuminata, který jej měl doprovázet, aby se usmířili s Bohem, protože byl pevně přesvědčen, že se už nevrátí.

Obě vojska křížácké a muslimské ležela naproti sobě, tak že nebylo možné bez nebezpečí dorazit z jednoho tábora do druhého, a to tím více, že byla vypsána tak veliká cena za hlavu každého křesťana. Oba bratři však statečně kráčeli k táboru nepřítelů. Cestou spatřil František dvě ovce, což jej naplnilo velikou radostí. Právil bratru Illuminativovi: „Bratře, jen důvěřuj v Boha! Hle, znamení od Pána, že nás posílá jako ovce mezi vlky.“ A vskutku nekráčeli dlouho, když se najednou setkali s houfem mohamedánských vojáků, kteří se na ně vrhli jako krvežízniví vlci a začali je zasypávat nadávkami a četnými údery. František se nemohl s nimi domluvit, protože neznal arabštinu. Vyslovoval neustále jen slovo „soldan, soldan“, a tak se jim snažil dát na srozuměnou, že chce mluvit se sultánem. Ti však je pokládali za vyzvědače a byli na rozpacích zdali je mají uvést k svému pánu. Na jejich tvářích bylo vidět, že mají chuť oba misionáře okamžitě zabít, a tak si vydělat slíbenou odměnu. František pozoroval pozorně cho-

vání vojáků, ale se zcela klidným obličejem, který vyzářoval radost z blížící se mučednické smrti. Stále opakoval svou žádost, že chce k sultánovi. Když suroví vojáci pozorovali jeho neo-hroženost, udiveně naň hleděli. Nevěděli, co si mají s nimi počít, zdali je skolit okamžitě, anebo je přece jen dovést k sultánovi. Konečně se však rozhodli pro to druhé. Spoutali je tedy a za veliké vřavy je vlekli ke stanu sultána Meledina.

Když Meledin slyšel venku hluk, tázal se po příčině, načež si nechal předvést oba křesťany. Jakmile uviděl před sebou oba zajatce v neobyčejném rouchu, s obličejem vyzáblými, zarazil se a mírnějším hlasem se jich tázal, za jakým účelem se odvážili přijít do jejich tábora, zdali snad chtějí přestoupit k náboženství Mahomedovu, či snad přicházejí jako poslové z tábora křížáků.

„Nikoliv,“ odvětili oba misionáři, „nepřišli jsme, abychom se stali Saracény, nýbrž sám Bůh nejvyšší nás posílá, abychom tobě i tvému lidu ukázali pravou cestu ke spáse, ovšem budete-li chtít naslouchat našim slovům. Buďte ujištěni, že zahynete, zemřete-li ve svém zákoně. Proto také jsme přišli k vám, abychom vás zachránili.“ Když domluvili, Meledin pln obdivu začal neobyčejně mírně a blahosklonně: „Jsem hotov naslouchat všemu tomu, co nám chcete říci, ale v přítomnosti nejvyšších duchovních našeho náboženství, aby tito byli svědky všeho, co budete mluvit.“

„Zcela s tím souhlasíme,“ odvětil František, „dej je tedy zavolat, abychom mohli začít.“ Za nedlouho se zavolaní objevili ve stanu sultánově. Meledin, je krátce poučil, za jakým účelem oba křesťané přišli, že se totiž nabízejí ukázat, že mohamedánská víra je nepravá, a tudíž ti, kdo ji budou i nadále zachovávat, že zahynou. „Pane náš,“ volali zděšeným hlasem rádcové a duchovní, „tys nadějí našeho zákona, který

máš zachovávat. Proto také jménem Mohameda, našeho proroka tobě poručíme, abys neposlouchal ty smělce, ale dal oběma useknout hlavy. My nebudeme naslouchat tomu, co nám chtějí říci, protože náš zákon to zakazuje. Radíme Ti, abys je dal bez dalšího rozmyšlení popravit.“ Po těch slovech odešli ze stanu sultánova. Po jejich odchodu pravil Meledin oběma misionářům: „Náš zákon mi přikazuje, abych vás nechal ihned popravít, ale ušetřím vás, protože jste se odhodlali nasadit vlastní životy pro naši spásu.“

Po těch slovech vybídl Františka, aby k němu mluvil, protože je ochoten jej vyslechnout. Světec povzbuzen jeho laskavostí počal mluvit s takovým zápallem o jediném pravém Bohu ve třech osobách a o Ježíši Kristu, Vykupiteli lidského pokolení, že se na něm ukázala pravdivost slov svatého evangelia: „Neboť já vám dám řeč i moudrost, kterou nedokáže přemoci ani vyvrátit žádný váš protivník.“ Sultán poslouchal sice zpočátku jen s povrchní pozorností, ale čím dál poslouchal se stále větším zájmem. Upíral svůj zrak na rty výmluvného řečníka, ano cítil se být jeho slovy mocně dojat. Možná, že neohroženost a nadlidská obětavost, jež poprvé v životě uviděl, překonaly jeho zatvrzelou a ukrutnou duši a naklonily ji k mírnosti. Když František domluvil, Meledin mu laskavě poděkoval a prosil jej, aby zůstal v jeho stanu několik dnů a přijal od něho pohostinství.

Ta změna sultánova chování naplnila velkým úžasem všechny rádece a dvořany, kteří byli přítomni. Domnívali se totiž, že když uslyší stále prohlašovat učení jejich proroka Mohameda za bludné, dá některému z nich rozkaz, aby drzého řečníka skolil, ale namísto okamžité a ukrutné smrti, kterou František dle jejich mínění zasluhoval, slyšeli, jak jej laskavě zve, aby u něho zůstal po několik dní.

František s největší ochotou vyplnil přání sultána a zůstal u něho. Každodenně zval jej Meledin k sobě a se zalíbením naslouchal jeho slovům. Konečně si Františka tak oblíbil, že jej

vyzval, aby se trvale u něho usadil. „Ano,“ odpověděl, „jsem ochoten zůstat u tebe a tvých poddaných, jestliže máte v úmyslu obrátit se ke Kristu. S největší radostí z lásky k Ježíši Kristu u vás zůstanu. Kdybyste však byli na pochybách, jsem připraven podrobit se zkoušce. Dej zapálit veliký oheň, do něhož pak vstoupím já i tvoji duchovní. Z výsledků a účinků, jaké na nás bude mít, posoudíš, na čí straně je pravda.“

„Pochybují velice,“ odvětil sultán, „že by některý z našich duchovních měl chut jít kvůli své víře do ohně, nebo snášet pro ni nějakou bolest.“ Řekl to proto, poněvadž uviděl, jak jeden z jeho nejstarších a nejváženějších kněží, který stal nedaleko jeho trůnu, rychle se vzdáli, když uslyšel o návrhu Františkově. „Tak tedy,“ pokračoval František, „slíbíš-li mi, že ty i tvůj lid se obrátíte k pravé víře v Ježíše Krista, sám vstoupím do ohně. Když mě plameny sežehnou, přičítej to jen mým hříchům, vyjdu-li však

Assisi, Bazilika sv. Františka, freska od Giotta

z ohně beze škody, ať ti je to důkazem, že Ježíš Kristus je jediným a pravým Bohem a Spasitelem světa.“

Meledin však, slaboch jako všichni tyranští vládcové, pln obav před těmi, kteří se u jeho nohou plazí, neodvážil se přistoupit na návrh, protože se obával povstání lidu proti sobě. Tušil, že by zkouška ohněm dopadla tak skvěle, že by pak byl nucen uznat náboženství křesťanů za pravé, a tím je přijmout. To by jej však podle jeho názoru stálo nejméně trůn, ne-li dokonce i život, poněvadž jeho poddaní by nikdy neuznali za svého sultána muže křesťana. Proto nepřistoupil na Františkův návrh; aby však dokázal, že si ho velice váží, nabídl mu cenné dary a prosil jej, aby je přijal na důkaz přátelství. Byl však velmi překvapen, když František věnované dary nepřijal, protože tyto drahocenné předměty neměly u něho větší ceny než silniční bláto. Takové dokonalé odloučení od věcí pozemských vzbudilo v srdci sultánově k Františkovi takovou úctu a vážnost, že jej prosil, aby nabízené dary přijal ne pro sebe, ale aby je rozdal mezi chudé křesťany. František

Řád bratří minoritů
přijímá nové kandidáty.

Informace: P. Stanislav Gryň,
Malá Štupartská 6, 110 00 Praha;
tel.: 222 316 014

však vytrval ve svém rozhodnutí a dary nepřijal. Když viděl, že není žádná naděje na obrácení sultána a jeho poddaných, prohlásil, že se opět vrátí do tábora křížáků. Meledin, ač velmi nerad, přece jen jej propustil. Obával se totiž velmi, že by jej některý z jeho fanatických poddaných mohl sprovodit ze světa. Když se s ním loučil, pravil mu důvěrně: „Modli se za mne, aby mi Bůh dal poznat pravé náboženství, které mu je nejpříjemnější.“ František ochotně slíbil, že se za něho bude k Bohu modlit; napomenul jej také, aby z nepravých lidských ohledů neodpíral hlasu dobrotivého a milosrdného Boha, který jej volá k pravé víře.

*podle knihy Svatý František Serafický
od P. Bonaventury J. Wilhelma zpracoval BS*

Kéž lidstvo přijme poselství míru

Vánoční poselství Jana Pavla II. „Urbi et orbi“ 25. prosince 2002

„Dítě se nám narodí, bude nám dán syn“ (Iz 9, 5). Dnes se obnovuje tajemství Vánoc: toto Dítě, které přináší světu spásu, se rodí i pro lidi naší doby, rodí se a přináší radost a pokoj pro všechny. V pohnutí se blížíme k jeslím, abychom se spolu s Marií setkali s Tím, na kterého čekají národy, s Vykupitelem člověka.

Cum Maria contempleretur Christi vultum. S Marií kontemplereme Kristovu tvář: v tom Dítěti, zavinitém do plének a položeném do jeslí (srv. Lk 2, 7). Je to Bůh, který nás přichází navštívit, aby vedl naše kroky po cestách pokoje (srv. Lk 1, 79). Maria ho kontempleruje, hladí ho a zahřívá a ptá se na smysl divů, které obklopují vánoční tajemství.

Tajemství radosti - to jsou Vánoce! Andělé zpívali v noci: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v kterých má Bůh zalíbení“ (Lk 2, 14). Popsali pastýřům událost jako „velkou radost pro všechnen lid“ (Lk 2, 10). Radost navzdory vzdálenosti od domova, chudoby stáje, lhostejnosti obyvatel, nepřátelství moci. Tajemství radosti navzdory všemu, protože v Davidově městě „se dnes narodil Spasitel“ (Lk 2, 11). Na téže radosti se podílí církev, dnes zalitá světlem Božího Syna: temnoty ji nikdy nemohou zatemnit. Je slávou věčného Slova, které se z lásky stalo jedním z nás.

Tajemství lásky - to jsou Vánoce! Láska Otce, který poslal na svět svého jednorozeného Syna, aby nám daroval sám svůj život (srv. 1 Jan 4, 8-9).

Láska „Boha s námi“, Emanuele, který přišel na zem, aby zemřel na kříži. V chladné chatrči ponořené do ticha Panna-Matka s předtuchou v srdci už zakouší krvavé drama Kalvárie. Bude to převratný boj mezi temnotami a světle, mezi smrtí a životem, mezi nenávisť a láskou. Kníže pokoje, dnes narozený v Betlémě, dá svůj život na Golgotě, aby vládla na zemi láska.

Tajemství míru - to jsou Vánoce! Z betlémské jeskyně se dnes zvedá naléhavá výzva, aby svět nepropadl nedůvěře, podezření, malomyslnosti, i když tragický jev terorismu zesiluje nejistoty a obavy. Věřící všech náboženství spolu s lidmi dobré vůle, tím že vyhostí jakoukoliv formu netolerance a diskriminace, jsou povoláni budovat mír: ve Svaté zemi především, aby konečně zabrdili neúčinnou spirálu slepého násilí; na Blízkém východě, aby uhasili zhoubné záblesky konfliktu, který s nasazením všech může být zažehnan; v Africe pak, kde ničivý nedostatek potravin a vody (hladomory) a tragické vnitřní boje ztěžují už tak bídné poměry celých národů, i když nechybějí záblesky optimismu; v Latinské Americe, v Asii, v jiných částech světa, kde politické, hospodářské a sociální krize narušují klid nemalého počtu rodin i národů. Kéž lidstvo přijme toto vánoční poselství míru.

Klanění hodné tajemství vtěleného Slova! Spolu s Tebou, Panno a Matko, stojíme v zamyšlení před jeslemi, v nichž leží Dítě, abychom se podíleli na Tvém úžasu nad nesmírnou blahovůlí Boha. Dej nám své oči, Maria, abychom rozluštili tajemství, které se skrývá v křehkých údech Syna. Nauč nás poznávat Jeho tvář v dětech každé

foto: G. Gařazka

Petr našich dnů

rasy a kultury. Pomáhej nám, abychom byli věrohodnými svědky tvého poselství míru a lásky, aby také mužové i ženy této naší doby, poznamenané silnými kontrasty a neslychaným násilím, dokázali poznat v Dítěti, které spočívá v Tvé náruči, jediného Spasitele světa, nevyčerpatelný pramen opravdového míru, po kterém v hloubi touží každé srdce.

(Přeložil Josef Koláček SJ)

Co znamená být katolickým novinářem?

U příležitosti 75. výročí vzniku Mezinárodního svazu katolického tisku přijal Jan Pavel II. na audienci 6. prosince 2002 jeho členy a měl k nim projev. Papež poukázal na skutečnost, že se svaz od dob jeho založení velmi rozvinul, o čemž svědčí také fakt, že jeho prvního světového kongresu v roce 1930 se účastnilo 230 novinářů z 33 zemí a posledního, který se konal v roce 2001, to už bylo 1080 novinářů ze 106 zemí. Svätý otec poznamenal, že tento číselný růst doprovází také větší vědomí katolické totožnosti v oblasti novinářství zvláště v kontextu bouřlivých proměn ve světě.

„Můžeme se ptát: Co znamená být profesionálním katolickým novinářem? Jednoduše to znamená být člověkem poctivým, v jehož osobním i profesním životě se zrcadlí evangelium a Ježíšovo učení. Znamená to úsilí o nejvyšší ideály profesní dokonalosti, znamená to být člověkem modlitby, který touží dát vždy to nejlepší. Znamená to mít odvahy hledat a ukazovat pravdu i když není pohodlná nebo uznávaná za politicky správnou,“ řekl Jan Pavel II. představitelům katolického tisku.

Niedziela 51/2002

Duchu Svatý, naplňuj nás svou mocí

Začínáme nový občanský rok, ve kterém bychom se chtěli znovu rozhodnout pro Ježíše Krista, postavit Ho na první místo v našem životě, přiblížit se ještě více k Bohu, a tím způsobem pomoci nalézt Pána Boha těm, kteří Ho ještě neznají. Víme, že tyto snahy jsou nad lidské síly, a proto je třeba vyprosit si u Boha, aby nám pomáhal. On slíbil každému, kdo Ho bude prosit, že mu dá Ducha Svatého. Duch Svatý neustále působí v Církvi, ale je třeba Jej vždy znovu objevovat.

Přiznejme si, že Duch Svatý je pro „obyčejné“ křesťany nejméně známým jménem Boha a nejméně známou a vzývanou osobou Nejsvětější Trojice. Když čteme *Skutky apoštolů*, vidíme, jak první křesťané si byli vě-

domi, že Duch Svatý působil v nich a skrze ně.

Byl to On, kdo jim dovolil mluvit různými jazyky. On jim dával odvahu a schopnost hlásání Ježíšova Evangelia. Pozorovali toto působení dokonce svými smysly. Viděli a slyšeli, že Duch Svatý sestupoval nejen na apoštoly shromážděné ve Ve-

čeradle o Velikonocích, ale také, jak jiní - dokonce čerstvě pokřtění křesťané - dostávali Ducha Svatého. Během staletí věřící členové Božího lidu byli někdy přesvědčeni, že toto zřetelné působení Ducha Svatého patřilo k mimořádným darům, kterými byla upřednostněna prvotní Církev. Od doby II. vatikánského sněmu se v současné Církvi obrodilo vědomí, že Duch Svatý vždy působil a stále působí v Církvi se stejnou mocí jako v prvních staletích. Otcové tohoto sněmu hlásali, že během zasedání sněmu zakusili působení Ducha Svatého, a po sněmu podobně zkušenosti učinilo mnoho

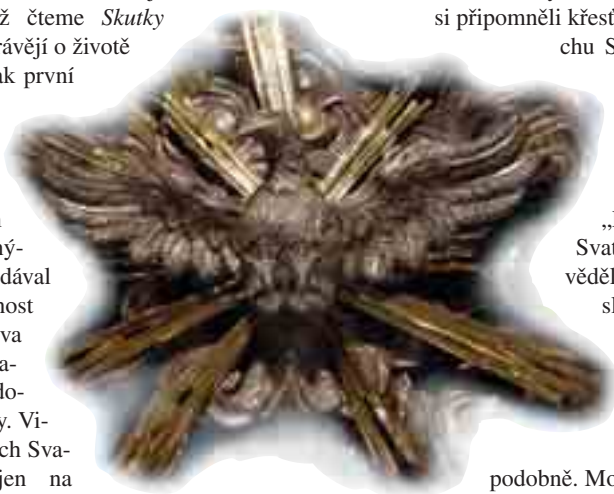
společenství věřících a také i jednotlivé osoby. V posledních letech charismatická hnutí ožívají pamět o Duchu Svatém, přibližují nám jeho přítomnost, učí nás vzývat Ducha Svatého a především nám připomínají oživující a posvěcující moc Ducha Svatého. Toto je především znamení našich časů. Znamení, které nám ukazuje cestu k obnově víry a našeho křesťanského života. Duch Svatý vždy působil a stále působí v celé Církvi a v jejích členech a působí také v nás, ale potřebuje, abychom se Mu otevřeli a dovolili Mu působit v nás a skrze nás.

Prvním krokem, který máme učinit je, abychom si připomněli křesťanskou nauku o Duchu Svatém.

Svatý Pavel se setkal v Efezu se skupinou křesťanů, kteří přijali pouze křest Janův a zeptal se jich: „Přijali jste Ducha Svatého?“ A oni odpověděli: „Vůbec jsme neslyšeli, že je seslán Duch Svatý!“ (Sk 19, 2). Dnes je mezi námi mnoho křesťanů, kteří by asi odpověděli

podobně. Možná, že i kdyby slyšeli něco o Duchu Svatém, tak by asi nevěděli přesně, za co mu vděčíme.

Duch Svatý působí, že evangelium Ježíše Krista, které bylo napsáno z Jeho vnuknutí, nás neustále oživuje, že je Božím slovem, které působí v nás. On nám dává a rozmnožuje naši víru a působí, že se ve svátostech setkáváme s Bohem. On dává v našem nitru růst novému životu při křtu svatém. Od okamžiku křtu si v nás chystá příbytek a spolu s Ním bydlí v nás Kristus a Nebeský Otec. On také působí, že Kristus přichází na naše oltáře v Eucharistii skrze slova konsekrační modlitby vyslovena knězem, že se nám odpoustějí hříchy ve svátosti

smíření a také, že ve svátosti svěcení lidé dostávají takovou moc, že mohou jednat jménem Božím. On je také poutem lásky mezi mužem a ženou ve svátosti manželství. On je poutem, které spojuje církev v jedno. Jen díky Němu v Církvi Ježíš Kristus pokračuje ve svém díle a působení na zemi. On také uděluje jednotlivým křesťanům speciální milosti, charismatické dary, které slouží k rozšiřování a posilování celého církevního společenství. Díky Němu misionáři a jiní služebníci Církve objevují své povolání a jejich hlásání proměňuje lidi. Bez Něho, bez Jeho pomoci nikdo nemůže uvěřit v Ježíše Krista, nemůže se modlit, nemůže vyznávat: „Ježíš je Pán“ (srv. 1 Kor 12, 3).

Ve *Starém zákoně* se Bůh zjevil lidem, dovolil jim poznat, že existuje, že je jediný Bůh, že je Tvůrce světa a člověka a také Spasitel člověka. Tajemství Boha v Trojici nám byla zjevena teprve v *Novém zákoně* spolu se zjevením Božího Syna. Když jsme poznali tuto pravdu *Nového zákona*, především ze slov Pana Ježíše, můžeme zahlédnout ve *Starém zákoně* určité stopy, počátky zjevení, že Bůh působí jako Duch. *Starý zákon* připravil lidi na plnost pravdy o Bohu Trojjediném, kterou nám přinesl Ježíš. Ježíš, Boží Syn, je zcela sjednocen s Otcem a Otcí rovný: „Já a Otec jsme jedno“ (J 10, 30). Ježíš, Boží Syn, nás poučil - zvláště v evangeliu podle sv. Jana - o Duchu Svatém: „Ale Přímluvce, Duch Svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomeně vám všechno, co jsem vám řekl.“ (J 14, 26). A přece nejen sám Otec nám posílá Ducha Svatého. Čteme totiž dále: „Až přijde Přímluvce, kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, jenž od Otce vychází, ten o mně vydá svědectví.“ (J 15, 20).

Na základě těchto a také ještě jiných svědectví *Písma svatého*, si církev uvědomila, že Jediný Bůh žije v Trojici Osob. Otec plodí od věčnosti Syna a Duch Svatý od věčnosti vychází z Otce a Syna. Je odvěkou láskou mezi Otcem a Synem. Bůh se nám zjevuje a působí jako Otec, jako Syn a jako Duch Svatý. Každé z těchto Osob přisuzujeme na základě Božího zjevení různá působení. Věříme, že Duch Svatý je původcem toho, že Bůh žije a působí v lidské společnosti. Když říkáme, že Duch Svatý je Láska, věříme, že Láska Otce

k Synu a vracející se Láska Syna k Otcí zahrnuje lidi a stvoření a především tyto lidi, kteří se poji s Bohem skrze víru a touží po spáse.

Pokud tedy toužíme co nehlouběji prožívat naši víru a podílet se na hlásání evangelia, pokud toužíme po svatosti života pro sebe a jiné, máme dovolit Duchu Svatému, aby v nás působil.

Pohledme na Pannu Marii a snažme se Ji následovat. Na Ni sestoupil Duch Svatý a způsobil, že počala a porodila Božího Syna teprve poté, když projevila svůj souhlas, svou připravenost být k Jeho dispozici: „Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle Tvého slova“ (Lk 1, 38). Ať se mi stane - *fiat* - i dnes Duch Svatý očekává od každého z nás takovou připravenost k přijetí Božího Slova, ke splnění skutečného životního povolání, připravenost odevzdat se Bohu k dispozici, jak to bylo v životě Panny Marie.

Svatý Maxmilián učil, že Panna Maria je „jako by vtěleným Duchem Svatým“, což znamená, že třetí božská Osoba používá Marii ve svém spasném působení, jako viditelné znamení. Ona je nejtěsněji spojena s Duchem Svatým, a proto nás učí, jak se máme otevírat Jeho působení. „Tam, kde je Maria, tam zvláště silně působí Duch Svatý.“

Sjednocení Marie s Duchem Svatým je jakoby obrazem a vzorem sjednocení, ke kterému je povolána a zvána celá církev a každý jednotlivý křesťan. II. vatikánský sněm zřetelně zdůrazňuje přítomnost Marie v modlitbě, která předcházela seslání Ducha. Maria „vyprošovala v modlitbách dar Ducha“. Zakoušela zcela zvláštním způsobem působení tohoto daru, jehož hodnotu si dokázala vážit, protože tajemnému působení Ducha Svatého vděčila za své mateřství, skrze které přišel na svět náš Spasitel. Jejím sjednocením s Duchem Svatým vděčíme také za to, že se nyní stará o nás - Církev třetího tisíciletí - a neustále nám vyprošuje potřebné milosti jako naše Přímluvkyně, Prostřednice a Utěšitelka.

Učme se od Panny Marie, jak máme být neustále připraveni na plnění vnuknutí Ducha Svatého a ať poslušnost vůči Duchu Svatému nám zajistí Jeho stálou přítomnost v našem životě.

Rytíř Neposkvrněné
Podle RN zpracoval BS

Proč právě růženec?

Svatý otec listem „Rosarium Virginem Mariae“ vybízí všechny katolíky k modlitbě růžence. Můžeme se ptát proč právě růženec?

Tato modlitba se na první pohled může zdát nezajímavou či nudnou. Skutečně? Podívejme se na prostý příklad ze života.

Bylo spočítáno, že malé dítě opakuje slovo „máma“ kolem tři stokrát za den. Copak ho to nepřestane bavit? Nikdy! A maminku? Také ne. Reaguje na každý hlas svého dítěte.

Podobné to je s modlitbou růžence. Maria je naší Matkou. Když se modlíme růženec, podobáme se malému dítěti. Opakujeme stejně jak ono: Buď pozdravena, Matko! Teší se Maria z tohoto pozdravení? Určitě ano! Vždyť těmito slovy navazujeme na radostnou událost, která se odehrála v Nazaretě, když Anděl Gabriel oznámil Marii, že je „milosti plná“ a Ona to přijala s pokorou a sebe nazvala služebnicí Páně. Jestliže Ona je milosti plná, pak my, vědomi si své nedokonalosti, ji prosíme: „pros za nás hříšné,“ abychom i my byli naplněni milostí Božího přátelství.

Pokaždé, když Maria chtěla k lidem promluvit a předat jim své poselství, zjevovala se vyvoleným lidem (nejčastěji dětem) s růžencem v rukou a usilovně nabádala k této modlitbě. Tak tomu bylo v Lurdech v 1858 roce, stejně ve Fatimě roku 1917. Je zřejmé, že růženec je pro Marii zvláště milý a pro člověka velmi účinný. Vznikl na základě evangelia a je jeho shrnutím.

O hodnotě modlitby růžence ať svědčí následující události a slova.

■ Věžňové koncentračních táborů si vyráběli růžence z uhněteného chleba, jehož „korálky“ navlékali na nit a pak se na nich modlili. Před svými katany je však pečlivě schovávali, neboť ti neviděli rádi, když vězňové nacházeli v modlitbě posilu a povzbuzení. Kolikrát se také stalo, že v kapsách padlých vojáků byly nalezeny růžence často potřísněné krví, které byly pak odeslány domů maminkám jako ta nejceněnější relikvie.

■ Když se zeptali otce Pia, na dva dny před jeho smrtí, co důležitého by chtěl lidem svěřit, řekl: „Chtěl bych pozvat všechny hříšníky celého světa, aby milovali Matku Boží. Modlete se vždy růženec. A modlete se ho tak často, jak jen můžete. Satan se snaží tuto modlitbu zničit, ale nikdy se mu to nepovede. To je modlitba té, která kraluje nade vším a nade všemi. Ona se nás naučila modlit růženec, tak jako Ježíš nás naučil volat Otče náš.“

■ V Sixtinské kapli ve Vatikánu se nachází obrovský obraz, který představuje „Poslední soud“. Je na něm zachyceno veliké množství postav: Kristus, vedle něho Maria, andělé, apoštolové a zástupy lidí, kteří se vznášejí ze země k nebi. Jedno místo je zvláště zajímavé: mohutný Duch Boží pozvedá z propasti zhouby člověka zachyceného na růženci.

■ Jednou se zeptali papeže Pia IX., co je největším pokladem Vatikánu. V odpovědi vyňal z kapsy růženec, pozvedl ho a řekl: „To je největší poklad Vatikánu!“

■ Biskup, který měl rozhodnout, zda bude budoucí farář arský bude vysvěcen na kněze nebo ne, zdráhal se učinit tento krok, protože Jan Maria Vianney nezvládal dobře učení. Nakonec biskup položil rozhodující otázku: „Umíš se modlit růženec?“ Jako odpověď uslyšel: „Miluji tuto modlitbu!“ Biskup po takové odpovědi řekl: „Vysvětíme ho. Bude dobrým knězem.“

■ Jistý student univerzity, který cestoval vlakem z Dijon do Paříže, se posadil vedle neokázale oblečeného muže, který se modlil růženec, při čemž pomalu posouval korálky mezi prsty. „Prosím

vás, dejte na mou radu, vyhodte ten růženec přes okno a přečtěte si, co na téma víry v Boha říká věda. Dejte mi vaši adresu a já vám pošlu literaturu, která vám v té věci udělá jasno.“ Onen muž podal studentovi vizitku: „Ludvík Pasteur, ředitel Institutu vědeckého výzkumu, Paříž.“ Ludvík Pasteur byl tvůrcem moderní bakteriologie a jedním z největších vědců dvacátého století. Každý den se modlil růženec.

■ Televizní kamery zaregistrovaly, že senátor Robert Kennedy, když byl smrtelně zraněn kulkou útočníka, ještě v posledním okamžiku sáhl do kapsy, vyňal růženec a přitisknul jej na své srdce.●

Atmi Kuusela popisuje své dějiny duše

Kariéra finské „Miss světa 1952“

Byla jsem studentkou vyššího lycea v Helsinkách, když mi mojí přátelé předložili své přání, abych reprezentovala naši školu v soutěži krásy. Byla jsem tehdy velmi naivní a ani v nejmenším jsem si nepředstavovala, kam až mne taková akce může dovést. Podivuhodné jsou cesty Boží prozřetelnosti, která dovede i z našich chyb vyvodit dobro. Když jsem se stala „Miss Finska“ a pak jsem byla zvolena, abych se zúčastnila konkursu, v němž měla být zvolena „Miss světa“, byla má přání velmi skromná: chtěla jsem si vydělat trochu peněz a získat dobrou práci. Mou nejodvážnější touhou bylo vyděláním si tolika peněz, abych mohla uskutečnit cestu kolem světa.

Při cestě do Kalifornie mi jeden přítel řekl na rozloučenou: „Máme naději, že v nejbližší době zazáříš jako herečka ještě slavnější než Ingrid Bergmanová nebo Greta Garbová.“ Upřímně jsem tehdy odpověděla: „Zachovej mě Bože od něčeho takového!“ Vůbec mě nelákal filmový svět, obávala jsem se totiž, že pro takovou holku jako já, měla jsem tehdy ani ne 19 let, mohou nastat často nepředvídané situace, do nichž bych se nerada dostala. Avšak ani na okamžik jsem nepomyslela, že by mě tato cesta mohla zavést k opravdové víře. Po příjezdu do New Yorku jsem se účastnila večírku, jež pro soutěžící děvčata pořádali vydavatelé časopisů v hotelu Waldorf Astoria. Tehdy mi bylo řečeno, že si mohu být jistá tím, že obsadím alespoň druhé nebo třetí místo. A hned

mi nabídli, abych podepsala smlouvu o spolupráci s filmem a tiskem. Na pohoštění jsem se setkala také s Clin z Manily, reprezentantkou Filipín. Doprovázel ji její krajan, mládenec, který... ale o tom budu mluvit později.

Unavená etiketou velkého světa přála jsem si vrátit se co nejrychleji do svého pokoje. Spolu s Miss Filipín a oním mládcem, který se jmenoval Gil, jsme v polovině opustili večírek a šli něco sníst. Při večeři jsem se více seznámila s Gilem, který byl inženýrem, synem ředitele stavebního podniku.

Proti zvyklosti, již se řídí lidé, kteří se potkávají poprvé, mi položil otázku: „Jakého jste vyznání?“ Zareagovala jsem velmi impulsivně. Okamžitě jsem však zjistila, že jeho otázka je úplně přirozená a upřímná, a tak jsem mu odpověděla, že jsem luteránkou. On mi zase řekl, že je katolíkem a že má bratra, který je v řádu jezuitů.

Setkali jsme se ještě v Long Beach po únavných akcích, jež doprovázely volbu Miss světa. On byl jedním z prvních mezi gratulanty a přinesl mi nádhernou kytičku filipínských „Sampagnita“, které schválně nechal přivézt ze své vlasti. Podaroval mi ještě jinou kytičku z korálků - růženec.

V následujících dnech jsem navštěvovala kinematografický podnik MGM, a protože jsem nosila růženec zavěšený na krku, stále se mě lidé ptali, jestli jsem katoličkou. Když jsem každému odpovídala, že ne, pozorovala jsem, že

má odpověď probouzela v nich údiv a jakoby politování. Obrátila jsem se na Gila a prosila o vysvětlení, proč, když nejsem katoličkou, mne pokládají za politováníhodnou. Z Gilovy odpovědi jsem poprvé v životě pochopila, kým je Prozřetelnost a čím je růženec.

Ve své nové situaci Miss světa jsem se cítila velmi samotná. Chtěla jsem pozvat k sobě maminku z Finska, ale pochopila jsem, že je to nemožné. Gil mi doporučil, abych se modlila k Matce Boží, která je matkou všech lidí, a naučil mne modlit se andělské pozdravení „Zdrávas, Maria“. Večer, obklíčená fotoreportéry a majiteli filmových podniků, jsem se zavřela v pokoji a brečela. V tom mě napadlo, abych se na růženci pomodlila „Zdrávas Maria“. Udělala jsem to a usnula se slovy „pros za nás hříšné nyní i v hodinu smrti naší“ naitech.

Na druhý den mne Gil zavedl do kostela. Byl říjen a konala se nověna k Matce Boží

Operácia ľadviny

Mal som pred sebou ťažkú operáciu

ľavej ľadviny. Osem rokov som znášal veľké bolesti, ktoré mi spôsoboval ľadvinový kameň veľký ako orech. Profesor M. mi navrhol vykonať pokusný zásah tak, že hornú časť ľadviny spolu s hnisom a kameňom odstráni, takže jej dve tretiny by mali ďalej normálne pracovať.

Operácia sa podarila. Sestrička ma veľmi starostlivo ošetrovala a denne mi vymývala ranu, ktorá sa dobre hojila. Ale raz ma ošetrovala pomocná sestra, ktorá asi nedodrжала sterilné predpisy tak, ako treba. Na druhý deň som dostal 40 °C horúčky, ktorá trvala týždeň. Svoje podozrenie ohľadne sterility som sa však nikomu neodvážil povedať. Profesor M. si najprv myslel, že sa mu operácie nepodarila a chcel odstrániť aj zvyšnú časť ľadviny. Určili mi aj termín ďalšieho operatívneho zásahu.

Našťastie skúsená ošetrovatelka v nedeľu ráno znovu nastúpila do práce. Veľmi sa zarazila nad mojím zhoršeným pooperačným stavom. Súhlasil som s jej návrhom, aby mi na manželský prsteň pripevnila Zázračnú medailu. Neustále sa za mňa modlila. Svojím príbuzným, ktorí ma ešte v nedeľu odpoľudnia navštívili, som povedal, čo ma v pondelok čaká.

Keď ma sestra po návšteve prišla preväzovať, veľmi sa zľakla, lebo videla, že ložisko hnisu sa samo otvorilo. Ihneď zavolali profesora M., ktorého tento náhly hojivý proces veľmi prekvapil. Poznamenal: „Medzi nebom a zemou sú veci, ktoré náš malý rozum nikdy nepochopí.“

Po štrnástich dňoch ma z nemocnice prepustili úplne zdravého. Svoju Zázračnú medailu by som nikomu nedal ani za miliardu korún. Vďaka ti, Panna Maria!

Růžencové. On poklekl, já jsem zůstala stát a pozorovala jsem klidné tváře lidí přítomných v kostele. Nabídl mi, že půjdeme ven, ale já jsem chtěla všechno pozorovat až do konce a z kostela jsem odešla jako poslední.

Z mnoha nabídek, kterých se mi dostalo, jsem si vybrala pouze cestu kolem světa a byla jsem rozhodnuta, že se vrátím do Finska a budu dále žít obyčejným, klidným životem.

V Honolulu, kde jsem ukončila první etapu mé cesty kolem světa, mě začala trápit silná a naléhavá touha lépe poznat křesťanství. Zatelefonovala jsem Gilovi do Los Angeles. Řekl mi, že mě bude čekat v Tokiu. Skutečně mě tam na letišti čekal. Odtud jsme se vydali přímo do kostela sv. Františka Xaverského. Doprovázel nás pater Mahoney, jezuita. V hlavním městě Japonska jsem zůstala celý týden. Každý večer jsem měla setkání s oním paterem. Gil mi řekl, že v Manili bych mohla pokračovat v tom, co by se dalo nazvat skutečným kurzem náboženství.

Na Filipínách jsem se ocitla v úplně jiném prostředí. Všechny veřejné večírky spojené s mou osobou měly rodinný charakter a vždy byl na nich přítomen kněz. Nikdy nechyběla ani slavnostní mše.

Jistého dne mne Gil požádal o ruku. Mimochodem také poznamenal, že bych si spolu s ním měla vzít i jeho náboženství. Byla jsem ochotna souhlasit s manželstvím, ale Gil to nechtěl učinit dokud nebudu pokřtěna. Tehdy jsem prohlásila: „Pokud křest má být nejdůležitější událostí mého života, pak chci, aby se uskutečnil tam, kde jsem poprvé pojala úmysl přijmout katolickou víru, tj. v pohanském městě Tokiu.“

O Velikonocích roku 1953 jsem přijala křest a na druhý den jsme měli svatbu. Nyní jsem nejšťastnější matkou. Mé štěstí se nedá srovnat se slávou, kterou dává titul nejkrásnější ženy světa. Teprve, když jsem se stala matkou, pochopila jsem, co znamená dobýt svět. To malé stvoření v kolébce, které je na mně úplně závislé, představuje pro mne celý svět.

Přes zvyklosti, které vládly v dobře situovaných rodinách mé nové vlasti, jsem nepřijala chůvu, abych nepřišla o mateřské prožitky a zvržení v těch nejjemnějších detailech.

Arnum má nyní dva roky. Všemmu jsem ho naučila sama, s mou pomocí se naučil chodit, první slova anglického jazyka si osvojil z mých úst a také ode mne se naučil štěbetat finsky.

Doufám, že mu budu moci jako dárek dát sestřičku a pak ještě mnoho bratříčků, protože největším štěstím matky je dát život tolika dětem, nakolik jí Bůh dovolí.

Nyní se snažím přisvojit si obyčejně nově vlasti. Velmi se mi líbí církevní pobožnosti, které představují neoddělitelnou část celku veřejného života Filipín. Již jsem se naučila místnímu kuchyňskému umění. První pokrm, jenž jsem připravila pro Arnuma, byla rýže, tradiční pokrm filipínských dětí, kterou jsem uvařila podle předpisu mé tchyně.

Velká vzdálenost dělí Filipíny od Finska a také mnoho dělí obyčejnou hospodyni od Miss světa, ale vůbec se tím nevzrušuji, když uvažuji, jak obrovské úkoly na mne ještě čekají. Mluvíím teď o přivedení na svět dětí, o jejich dobrém vychování a o pomoci jim splnit úkoly, jež přijmou od Boha.

Vyprávění Miss světa 1952, zahrnuté v knížce „Tryptyk Róžańcowy“ od P. J. Orchowského, překl. bB

Odlesk slávy

Posuzuješ se podle společnosti, ve které se pohybuješ?
Těšíš se z odlesku slávy jiných lidí?

Když pobýváš s králi, považuješ se za mocného.
Když hovoříš s učenci, považuješ se za moudrého.
Když sedáš s mnichy, považuješ se za svatého.
Když tlacháš s rytíři, považuješ se za silného.

A kdyby se ostatní posuzovali podle tebe, za jaké by se považovali?

z moudrosti starého Irsku

Josef Kopertinský

400 let

V letošním roce si připomínáme 400. výročí narození svatého Josefa Kopertinského, minority, patrona studentů, pilotů, kosmonautů, obuvníků, známého především z četných extází a levitací. Jeho příklad života je významný zvláště pro dnešní dobu. Pro každého křesťana je prorokem evangelního způsobu života, primátu Boha, modlitby a života kontemplace. Jeho mystická zkušenost, jeho vroucí láska k Ježíši vtělenému a trpícímu, k Matce Boží nám ukazují cestu prostého a plného důvěry odezdání se Bohu, důvěrného a spontánního vztahu k Synu a ohnivé poslušnosti Duchu Svatému. Svatý Josef byl člověkem prostým, průhledným, člověkem modlitby, dobrákem, skutečným bratrem menším: při pouhé myšlence anebo pohledu na posvátné věci, během sloužení mše svaté anebo poslouchání Božích slova upadal do extáze a začal se vznášet. Tento věrný následovník svatého Františka žil v neustálém hledání krásné vůle Páně, která uspokojuje duši a obšťastňuje srdce, kterou plnil svou poslušností skrze realizaci každého příkazu svých představených.

Josef Maria Desa se narodil 17. června 1603 v městečku Copertino v Apulii v Itálii. Jeho otec Felix Desa byl kolářem, člověkem s velkým srdcem. Jeho matka Franceschina Panaca, františkánská terciářka, byla ženou málomluvnou, vážnou a přísnou, zároveň však ryzí. Vychovávala svého syna jak slovem tak vlastním příkladem. Tato přísná výchova měla veliký vliv na život svatého Josefa.

První životopisci popisují vzezření Josefovo takto: Byl to člověk veliké a mohutné postavy, se silnými vystupujícími kostmi, souměrnými silnými končetinami; obyčejnými rysy obličeje; silnými, pevnými svaly. Jeho tvář byla radostná a příjemná, ale skrze neustále povznášení myslí k výšinám se stala důstojná a majestátní. Měl dlouhou hustou bradu a v mládí hustou černou kštici; černé neobvykle živé oči - skrze neustále extáze půvabně otočené směrem k nebi. Byl skromný, prostý, laskavý, podmanivý v řeči, které mnoho půvabu a koloritu přidávalo nářečí, jež si osvojil ve svém rodném městečku a používal je až do své smrti.

Když měl šest let začal navštěvovat školu. Neměl tam však mnoho přátel. Svou povahou se zřetelně odlišoval od ostatních. Kvůli svým extázím jej nazývali „Boccaperta“ - otevřená ústa. Po krátké době přestal chodit do školy kvůli nemoci. Vřed na hýždí jej připoutal na lůžko na několik let. Jeho uzdravení, ke kterému došlo prostřednictvím zbožného poustevníka, bylo přisuzováno Panně Marii. Za své uzdravení cítil

velikou vděčnost k Bohu, stále mu děkoval a rozhodl se darovat Mu celý svůj život.

V srpnu roku 1620 ve svých sedmnácti letech odešel ke kapucínům do kláštera v Martina Franca, kde dostal nové jméno „Štěpán“. Zahlubán do kontemplace Božích věcí se cítil být šťastný. Nejednou extáze, které na sobě zakoušel, byly příčinou velmi nepříjemných situací. Jeho příliš časté extáze, mimořádná nešikovnost a také slabost zdraví způsobily, že po devíti měsících byl odeslán domů. Nutnost opustit řád byla pro něho velmi bolestivou zkušeností. Ihned se vydal na cestu do Avetrany, kde jeho strýc Franceschino kázal během Velkého postu. Od něho se dověděl o smrti svého otce. Od té doby se musel vyhýbat věřitelům svého otce, kteří měli teď právo vymáhat dluhy od něho. Po návratu domů se setkal s nelibostnou reakcí své maminky, která velmi tvrdě vyjádřila své přesvědčení o jeho úplné neschopnosti sloužit Bohu. Nakonec přece jen zvítězila matčina starostlivost. Franceschina začala hledat místo pro Josefa v klášteřích, kde žili její příbuzní - minorité: Giandonato Caputo, Gianbattista Panaca, Franceschino Desa. Nakonec v minoritském klášteře Grotella jej O. Giandonato přijal jako terciářského obláta s úmyslem nechat jej uklízet stáj.

Josef vzorně plnil své povinnosti a horlivě zachovával řeholi Řádu bratří menších konventuálů. Díky značné sebekázní a přísnému pokání se mu podařilo zprostit se zcela nepříjemné roztrži-

tosti. Po třech létech takové zkoušky se jeho strýcové, kteří se konečně přesvědčili o Josefově zbožnosti, sami vynasnažili, aby byl přijat do řádu jako klerik. Po zkoušce, která proběhla bez větších problémů byl přijat v roce 1626 do noviciátu a začátkem roku 1627 ve svých třiaadvaceti letech složil první řeholní sliby.

Během studia teologie nebyl výborným studentem. Svě domnělostech nedostatečné schopnosti svěřoval s důvěrou Pánu Bohu a Panně Marii.

3. ledna roku 1627 biskup z Nardo, Gerolamo De Franchis, vykonal obřad první tonsury a udělil mu nižší kněžské svěcení, 27. února pak subdiakonát a 20. března diakonát.

Josef důvěřoval více modlitbě než svým slabým schopnostem a s nepochybnou pomocí Boží prozřetelnosti udělal zkoušky požadované kanonickým právem a 18. března roku 1628 byl vysvěcen na kněze. Jako kněz vedl život velmi přísný. Svě tělo nazýval „bratr osel“ a také s ním takto zacházel. Používal vůči němu ty nejkrutější metody.

Josefova svatost se mnohdy stávala velmi obtížná a nelíbila se jeho představeným, kteří jej museli chránit před jeho fanoušky. Také mezi bratry byli takoví, kteří jej považovali za šílence a posedlého. Z jejich strany Josef musel snášet potupy a to nejen slovní. Nechyběli však ani ti, kteří si jej vážili. O. Antonio ze San Mauro, provinciál Bari považoval Josefa za vzorného řeholníka. Rozhodl se, že jej vyšle na cestu do kláštera ke klášteřu, aby jej bratři mohli poznat a brát si z něho příklad. Josef se vydal na cestu spolu s bratrem Ludvíkem, aniž by si uvědomoval její důvody a pátral po nich.

Svatý Josef byl bezesporu nejproslulejším svatým mezi těmi, kteří byli pronásledováni inkvizicí. Jeho svatost byla pod stálým dohledem a on sám byl stále izolován od světa a vězňen v klášteřích. 25. listopadu 1638 byl poprvé předvolán před inkviziční tribunál v Neapoli. Obžaloba zněla následovně: „Našími provinciemi prochází člověk ve věku třiatřiceti let, který jakoby nový mesiáš přitahuje zástupy lidí a činí zázraky na každém kroku, kterým lidé věří, protože nejsou schopni odlišit pravdu od toho, co se jen pravdě podobá. Je třeba uvědomit o tom představené, aby se pře-

Obraz znázorňující rozhovory představených o připuštění Josefa Kopertinského ke kněžskému svěcení.

šlo budoucím zlu, anebo aby budoucí zlo tvrději neodporovalo budoucím opatřením.“ Možná, že se skutečně někdo obával o čistotu víry, když viděl hromadné nadšení davů, anebo jej někdo pokládala za nějakého šarlatána ve službách ďáblůvých, když viděl zázraky a zvláštní úkazy. Je také možné, že se někdo cítil být dotčen upřímnými slovy svěťce, který měl ve zvyku nazývat věci pravými jmény a často upozorňoval i vysoko postavené lidi, aby si dali své svědomí do pořádku.

Svěťce byl připraven na tu tvrdou zkoušku skrze zjevení, které obdržel od Boha. Do Neapole přišel spolu se svým zpovědníkem O. Diegem Galasso. Tam byl přijat velmi chladně bratry kláštera San Lorenzo jako člověk, který je podezřelý z těžkých zločinů. Zkouška Svatého oficia byla velmi těžká a bolestivá. Nakonec proces, při kterém měl být usvědčen z podvodu

a odsouzen, napomohl jen tomu, že ti, kteří jej považovali za svatého, byli ve svém přesvědčení utvrzeni. Od té doby Josef zůstal pod stálým dohledem Inkvizice, která jej mohla v každém okamžiku přenést z jednoho kláštera do druhého bez konsultace s jeho místními představenými. Když obdržel příkaz, aby odcestoval do Říma, zůstal ještě po předchozím dovolení Inkvizice několik měsíců v Neapoli z důvodu špatného zdravotního stavu. Po uzdravení odcestoval do Říma do

kláštera Dvanácti apoštolů, ve kterém sídlil generál řádu. V té době byl generálem Giambattista Berardicelli, kterému Josef předal dopis od Svatého oficia, ve kterém byl příkaz, aby byl dán do nejmenšího kláštera v místě odlehlém od lidí. Tyto podmínky splňoval klášter Monterotondo, který se nacházel poblíž Říma.

(pokračování příště)

br. Sebastian Gruca, OFMConv.

A stačilo tak málo

Babičku Annu umístili po delší nemoci v ústavu pro dlouhodobě ležící pacienty. Byla už jako věchýtek, ale úsměv ji nepřestával zdobit tvář, i když ne vždy bývá člověku do smíchu. Její bílé vlasy byly stažené na temeni do malého uzlíčku. Babička jako z pohádky Boženy Němcové. V nemocničním pokoji leželo osm žen, na každé straně po čtyřech. Okna byla velká s výhledem do zahrady. V květnu, kdy příroda dostala nový zelený kabát a květiny rozprostřely svoje barevné lístky na všechny světové strany a včelky pilně poletovaly od jedné k druhé, ponořujíc své sosáčky do pylové medoviny, šířila se parkem vůně šeříku a pronikala do otevřených oken nemocnice. Bylo krásné jarní odpoledne. Jana otevřela dveře pokoje, pozdravila všechny babičky a kráčela k té její - pohádkové. Návštěvu měly, tak jako pokaždé, jenom dvě z nich. Oči těch, které zůstávaly osamoceny, hleděly teskně a bolestně. Jejich svět se zúžil v jednu místnost a čtyři mlčící stěny. Odrazem slunka se na stropě pohybovaly stíny kolemjdoucích lidí - málem celý jejich styk s vnějším světem. V koutku pokoje ležela drobná stařenka, která nespouštěla oči ze dveří v naději, že se v nich objeví někdo z jejích blízkých. Marně. Dny bývají dlouhé, noci ještě delší a tesknota nechává těžkou roušku na duši. Vzpomínky z dětství,

foto: archiv

mládí, na ty které milovaly a které viděly umírat, na úspěchy v životě i zklamání, to vše jako barevný film odehrává v jejich myslích. Jednu vzpomínku, černobílou, mají všechny společnou - bolestně prožitky na válkou rozbořená města, koncentráky s plynovými komorami, policejní metody německých a později českých vlád - ten oblundný zločin spáchaný na lidské přirozenosti, kdy srdce člověka přežívalo s tlukotem a dechem úzkosti. Myšlenky, které by člověk rád vygumoval ze své paměti - ale ono to nejde - přicházejí jako ztracený syn, který lehkovážně utratil všechny zděděné pení-

ze a s prázdnou se navrátil do otcova domu. A život uplynul jako tekoucí voda, kterou nelze v dlani zachytit. Jana měla nutkavou chuť vzít babičky za ruce a chvíli je podržet ve své dlani, ale nikdy v sobě nenašla odvahu. Častokráté poté co babiččino tělo spočinulo v náručí země, viděla ty oči, jak na ni hledí, ty hluboké studnice, které jsou okny do našich duší.

Po letech vedla jedna z jejich cest do malého francouzského městečka Lourdy, ležících v lůně pyrenejských hor, jež svým poselstvím převyšuje velkoměsta s vysokými mrakodrapy, přepychovými obchody, zářícími v neónových světlech, kasiny a všemi jejich lákadly. Malé město nesoucí poselství celému světu, poselství plné naděje a lásky. Statistice poutníků z celého světa, zdravých i nemocných, upoutaných na invalidní vozík, míří každým rokem do Lourd vzdát poctu Panně Marii, která se 11. února 1858 zjevila v jeskyni prosté čtrnáctileté dívence Bernadetě. O čtyři dny později tam vytryskl pramen, jehož léčivá voda vrátila mnohým zdraví. Na Mariino přání se vystavěla nad jeskyní - nad původním kostelem du Rosaire - bazilika Panny Marie. Před bazilikou se rozprostírá velké náměstí s její sochou, kolem které každého večera prochází průvod lidí s rozžatými svícemi. Tisíce malých světýlek připomínají plápolající ohníčky v na-

ších duších, které společně s modlitbou a zpěvem stoupají k nebeským výšinám. Jana vnímala jedinečnou atmosféru sounáležitosti se všemi lidmi dobré vůle, onu jednotu a sílu, která spojuje všechny národy na celém světě. I přes velké množství návštěvníků panuje v těchto místech posvátný klid.

Janiny kroky mířily do baziliky papeže Pia desátého. V koridoru před chrámem se mísilo víc jak třicet vozíčkářů s chodci. Procházelo se krokem, až se proud před vstupní bránou úplně zastavil. Jana se octla vedle staré paní, ležící na vozíku, v doprovodu zdravotní sestry s bílým křížem na černé pelerině. Po chvíli se průchod uvolnil a proud lidí se opět dal do pohybu. Janiným tělem projelo neznatelné chvění, zápasila v sobě samé - tak ráda by vzala stařenku za ruku - ale stála jako přikovaná. Vtom, jako by jí někdo nadzvedl ruku, uchopila tu její, vyhublou, žilnatou. Bílá hlava se pomalu zvedla a Jana pohlédla do vlhkých očí plných bolestné něhy a vděku za lidský dotek. Chvíli tak mlčky stály a stařenka ji nepřestávala tisknout. Došli do chrámu, kde se proud rozdvajil na dvě strany. Ucítila tlak, strhující ji dolů, sklonila se a uslyšela slabý hlásek „gracia“. Janě se rozzářily oči a pociťovala radost v srdci. Stačilo tak málo.

Ruth Hrušková

Uzdravující moc slova

Jeden potulný kazatel navštívil vesnici, ve které žilo vážně nemocné děvče. Rodiče dívky ho prosili, aby ji navštívil. Kazatel poklekl u jejího lůžka a pomodlil se. Potom vstal.

„Od této chvíle se děvče začne uzdravovat,“ řekl rodičům.

Opodál stál dívčín strýc. V duchovní moc nevěřil a všechnu důvěru skládal v léky.

„Copak může nemocného uzdravit pár slov?“ vysmíval se.

Kněz se k němu znenadání otočil, oči mu plály hněvem.

„Ničemu nerozumíte. Jste omezený tupec!“ zakřičel na překvapeného strýce.

Dívčina strýce taková hrubost urazila. Zrudl, roztřásl se hněvem a na čele mu vyskočil pot. V tom okamžiku se kazatel usmál.

„Když pár slov dokáže tak rozpálit a rozčilit muže, jako jste vy, proč by moc několika slov nemohla uzdravit mladou dívku?“

z knihy „Moudrost starého Irska“

Druhý život abortivní pilulky RU-486

Relativně nízké použití v USA, ale rostoucí v Evropě

Opět se rozpoutala polemika kolem abortivní pilulky RU-486, tentokrát v Itálii. Piemontská regionální etická komise povolila zkušební použití pilulky v nemocnici sv. Anny v Turíně. RU-486 může být použito během prvních 49 dnů těhotenství. V kombinaci s misoprostolem způsobuje tzv. chemický potrat nenarozeného dítěte.

Alberto Angeli, prezident komise, která se snažila ospravedlnit svůj krok, řekl turínskému deníku La Stampa, že se rozhodl povolit zkušební použití pilulky, protože tato metoda vede k větší angažovanosti žen než chirurgický potrat. Tento test je první, ve kterém pilulka RU-486 bude v Itálii povolena k použití.

Turínský kardinál Severino Poletto toto rozhodnutí kritizoval jako použití lékařské vědy k propagaci smrti místo života. V rozhovoru, který byl zveřejněn 30. října v La Stampa, kardinál vyjádřil své obavy z toho, že abortivní pilulka bude mít za následek zvýšení počtu potratů. Doufá však, že tento experiment nebude znamenat definitivní schválení pilulky.

Kritika rovněž přišla od prezidenta Národní chirurgické federace Josefa del Baronea v rozhovoru, který otiskl katolický deník Avvenire 30. října. Argumentoval, že na použití RU-486 by se nemělo pohlížet jako na lékařský pokrok, když přináší smrt lidské bytosti. Del Barone se obává, že tolerance k pilulce povede k jejímu zneužití, dokonce i mladistvými.

Použití ve Spojených státech

V září minulého roku bylo druhé výročí povolení použití RU-486 ve Spojených státech. Za tu dobu byla pilulka použita k více než 100 000 potratům (podle Washington Post z 25. září m.r.). Firma Danco Laboratories, která pilulku distribuuje, zveřejnila, že prodej v tom roce výrazně stoupl, o 36 % v prvních 8 měsících r. 2002 oproti roku předcházejícímu. Pilulka, která je ve Spojených státech prodávána pod názvem Mifeprex, byla po dlouhé debatě povolena Úřadem pro potraviny a léky (Food and Drug Administration, zkr. FDA).

Relativně malé procento žen, které se rozhodly pro potrat, používá RU-486 a jen pár doktorů mimo potratové kliniky tyto pilulky nabízí. Deník New York Times poznamenal, že těchto 100 000 žen je mezi 2,6 miliony žen, které potrat v minulých dvou letech podstoupily. Chemický potrat není jednoduchý zákrok. Pacientka musí absolvovat tři návštěvy lékaře a vedlejší účinky zahrnují bolest v podbřišku, krvácení a nevolnost, které obvykle trvají 9 až 16 dní.

18. dubna Washington Post informoval, že Danco Laboratories poslalo lékařům dopis s informací, že po použití pilulky vyvolávající potrat šest žen vážně onemocnělo a dvě zemřely. Firma však argumentovala tím, že žádná spojitost s použitím pilulky a následnou nemocí nebyla potvrzena.

Dopis varoval lékaře, aby dbali na možnost mimoděložního těhotenství u ženy, která chce použít RU-486. Jedna z žen, která zemřela, měla mimoděložní těhotenství druhá zemřela na infekci.

Právě před rokem varovala americká biskupská konference ženy užívající RU-486 před zdravotními riziky. Biskupská konference rovněž kritizovala FDA, že povolila použití těchto pilulek v USA.

Protokol, který navrhla FDA, zcela nepochopitelně nenařizoval pozorování pacientek po požití misoprostolu, ačkoliv je tento protokol dodržován ve Francii, Číně, Švédsku a Británii a je to běžná praktika všude, kde se skutečně tato kombinace léků používá.

Biskupové zjistili, že lékaři hlásili i komplikace jako je krvácení, alergické reakce, infekce a neúčinnost procedury.

21. srpna tisk zveřejnil, že biskupové uvítali petici, kterou bylo požadováno stažení RU-486 z prodeje. Jako důvod bylo uvedeno nebezpečí ohrožení zdraví a bezpečnost žen. Petici iniciovala Americká porodnická a gynekologická asociace Pro-Life, Křesťanská lékařská asociace a organizace Ženy angažované pro Ameriku.

„Petice zveřejnila překvapující důkazy, že FDA opakovaně porušila své vlastní procedury a bezpečnost, aby mohla lék uvést na trh,“ řekla

Cathleen Cleaver, mluvčí biskupského sekretariátu Pro-Life. „Důkazy naznačují, že celá záležitost byla ovládaná politikou, při čemž zdraví žen bylo až druhořadé.“

Rozšíření používání v Evropě

Deník Observer 7. července zveřejnil, že širší používání RU-486 se na základní úrovni prokázalo také v Británii. Poprvé budou moci centra pro plánování rodiny nabídnout tuto pilulku, jež byla do té doby k dostání pouze v nemocnici. Vláda toto rozhodnutí ospravedlnila tím, že to ukončí dlouhý čekací seznam na potrat.

Britská těhotenská poradní služba, největší zprostředkovatel potratů v zemi, tento krok uvítala. I když byla tato technika v Británii k dispozici několik let, více než dvě třetiny klinik Národní zdravotní služby ji nenabízelo.

Každá třetí statistická Angličanka má potrat před dosažením 45 let věku, tvrdí Královské kolegium porodníků a gynekologů: v roce 2000 proběhlo 188 000 potratů, což je více než jeden potrat na pět početí.

Mluvčí Pro-Life Alliance Josephine Quintavalle řekla, že vláda byla motivována ekonomickými aspekty abortivní pilulky. „Ušetříte spoustu peněz, když nepoužíváte anestetika. Je to rychlejší, snazší a levnější“, řekla.

Podle Německého statistického úřadu stoupl v Německu počet žen podstupující potrat použitím RU-486 v r. 2001 o 44%. Statistický úřad zveřejnil, že počet hlášených potratů v r. 2001 činil 134 964, což představuje od r. 2000, kdy byl hlášen počet 134 609, mírný vzestup. Celkem 5 943 potratů bylo provedeno s použitím RU-486, což je 4,4% z celkového počtu. V r. 2000 to bylo 4 120 potratů, tedy 3%. Pilulka byla v Německu uvedena na trh v r. 1999.

V březnu 1999 během konference v Haagu, jež byla pořádána jako páté výročí od konference v Káhiře, která se týkala populace a rozvoje, Monsignor Frank Dewane z Papežské rady „Cor Unum“ vysvětloval, že použití RU-486 nemůže být považováno za zákonnou normu plánování rodiny „a dokonce ani za pokus o domnělé reprodukční právo“. V Evropě se tato myšlenka prodává daleko hůř než RU-486.

Zenit 9. listopadu 2002., překlad Ewita

ODPOVĚDNOST... PLÁNOVÁNÍ... ROVNOPRÁVNOST... ZDRAVÍ...

S těmito a dalšími frázemi se setkáváme při propagaci antikoncepce. Dnes a denně je mládež a nejen ona, ale celá společnost vedena k tomu, že antikoncepce je odpovědí moderního člověka na všechny výše uvedené problémy související s jeho sexualitou. Za těmito frázemi však většinou stojí *peníze a sobectví*.

ANTIKONCEPCE A MARKETING

Podle statistických údajů dnes jenom hormonální antikoncepci používá u nás asi 800 tisíc žen. U při průměrných finančních nákladech ve výši 150 Kč za měsíc za příslušné balení syntetik či rozpočtu na depotní implantáty a injekce představuje (velmi střídlivý) roční obrat 1,44 miliardy Kč. Není potřeba více dodávat; stačí počítat a racionálně uvažující člověk pochopí, proč jsou někteří zainteresovaní lidé více než ochotni přednášet mládeži a proč se v řadě ordinací či tiskovín lze setkat s reklamními letáky na nejnovější preparáty.

ANTIKONCEPCE A POTRATY

Masivní používání antikoncepce bývá považováno za řešení problému potratů. Jde ovšem o mylnou představu. Ačkoliv se zdá být rovnice *polykání pilulky - neplodnost, případně zřídka tvář těhotenství - méně chirurgických potratů* logická, selhává už v druhé proměnné. Zpravidla totiž ta (chabá) jistota, že k otěhotnění nedojde, bývá hlavní příčinou zklamání, rozčarování a následného odhodlání vydat se do ordinace gynekologa pro žádost o provedení potratu. K těhotenství i přes pečlivé užívání některé z forem kontracepce dojít může, neboť žádná z nich nevykazuje 100% účinnost (tu nabízí pouze 100% zdrženlivost nebo kastrace). Počaté dítě pak zpravidla nebývá přijato s láskou a citlivostí, jak by si zasloužilo, ale v drtivé většině (zejména u nesezdaných párů) jako chyba, selhání a zlo.

pokračování na str. 16

Před lety vyšla u nás čtivá a zároveň skvěle katechizující kniha „Rady zkušeného ďábla“. Jejím autorem je anglický spisovatel první poloviny 20. stol. Clive Staples Lewis. Fiktivně

chvíle, kdy vřava viditelného a slyšitelného světa je tak dotěrná a šepot duchovního světa tak tichý, že rozum ho těžko může zachytit. Mnohem větší roli tu potom hraje osobní zku-

„Rady zkušeného ďábla“ trochu jinak

zde „publikuje“ dopisy starého satana mladému, jak má lidi účinně svádět a přivádět do pekla. Proč si Lewis zvolil právě tento námět?

K tomu je třeba znát duchovní vývoj onoho zajímavého literáta. Až do svého středního věku byl praktickým ateistou, byť formálně pokřtěným a vychovaným v anglikánské církvi. Působil jako profesor anglické literatury na jedné koleji a nechal se filozoficky uchvátit hegelianismem. Ve svém díle „Pověsti z Narnie“ popisuje své pozdější obrácení. Líčí, jak si neustále vymýšlel své „důkazy“ pro neexistenci Boha, protože ty, které předkládal filozofický ateismus, jej neuspokojovaly. „Zlomil se“ až r. 1929, kdy - jak sám píše - náhle objevil Boha jako „Radost“. Předtím se nikdy nedokázal upřímně a doopravdy radovat. Po svém obrácení se též začal modlit a objevil sílu mystiky. Napsal řadu duchovních esejů, které vyšly v 70. letech pod souhrnným názvem „Úvahy o křesťanství“. Za základ křesťanské orientace považuje autoritu, rozum a zkušenost. Kde se víra opírá o tyto tři atributy, nezničí ji žádný nápor zvenčí. Lewis píše: „Křesťan zakouší

šenost a svědectví podložené něčí autoritou.“

Toto Lewis nalézá v katolické církvi, i když - paradoxně - zůstal až do konce života anglikánem. Přesto obdivuje katolicismus pro jeho jasnou oporu v autoritě, v tradici a v závazných výrocích Učitelského úřadu. Lituje, že anglikánská církev toto postrádá. Velice si cení papeže sv. Pia X. za jeho rázné vystoupení proti modernismu. Na tomto směru novověké teologie, který zasáhl jak katolictví, tak i protestantismus, mu nejvíce vadí pohrdání zázraky, které jsou znamením nadpřirozena. Polemizuje ostrými slovy s katolickým biblistou Alfredem Loismy kvůli tomu, že popřel historicitu některých událostí Nového zákona, zejména Kristova zmrtvýchvstání. Bez něho nemá křesťanská víra žádné opodstatnění, proto pokládá zákrok Pia X., vyjádřený encyklikou „Pascendi“ a dekretem „Lamentabili“ za požehnaný. Přeje si, aby protestantské církve učinily totéž s teologií Rudolfa Bultmanna, jenž hlásal, že zabývat se historickým Ježíšem je neopodstatněné, protože není jisté, zda vůbec existoval a s Paulem Tillichem, který považoval víru za něco ryze subjektivního, co nemá oporu v realitě.

➔ pokračování ze str. 15

To potvrzuje i fakt, že v těch zemích, kde je již zvláště hormonální antikoncepce dostupná mnoho desítek let, se počet potratů po čase ustálí na setrvávající hladině a následně neklesá. Tento trend lze očekávat i u nás. Naopak s rozšiřováním antikoncepce se zvyšuje promiskuita, a zvláště u mládeže, která více podléhá rizikovému chování (alkohol, drogy, kluby, diskotéky), je ochrana bariérovou či hormonální antikoncepcí naprostou iluzí. Pokud k tomuto ještě připočteme abortivní efekt některých přípravků, ukazuje se plně absurdita tohoto postoje.

Součástí modernismu bylo též zlehčování nebo dokonce popírání existence zlého ducha. Proto vznikla jeho kniha „Rady zkušeného ďábla“, která je jakýmsi vášnivým protestem vůči všem popíračům satana. Na základě literární alegorie, čerpané ze středověkých ličení ďáblova působení, chce své současníky upozornit na jednu základní, i když vysmívanou pravdu: ďábel existuje. Opravdový křesťan se ho však nemusí bát. Jeho víra mu slouží „k odpočinku i zábavě na předměstích Jeruzaléma“, čímž rozumí nebeský Jeruzalém, věčné království.

převzato z <http://prolife.cz>

R. Malý

Bez „zřejmějších důvodů“..

„On se už neobrátil,“ naříkala umírající žena. Utěšoval jsem ji, jak se dalo, že přece Nejsvětější Matka dokáže i ty nejzatvrzelejší hříšníky zachránit, takže se ještě může obrátit i její manžel.

Za nedlouho přijel k manželce, a hádka s kočím byla znamením jeho přítomnost. Mladý úředník, bývalý posluchač práv na univerzitě, avšak ve věcech víry velmi zaostalý, čili, jak se to dnes říká, „pokrokový“. Jako nemocniční kaplan jsem považoval za svou povinnost ujmout se i této ubohé duše. A tak ve volných chvílích jsem s ním rád hovořil o věcech víry. Avšak jeho posledním argumentem vždy bylo: „Já potřebuji zřejmější důvody.“ Daroval jsem mu také mezi inteligencí známou knížku *Večery u lemanu* od P. Morawského, ale, jak jsem si všiml, moc si v ní nečetl; naproti tomu kupoval jakési nemorální šmíry. Když jsem na něho trochu více tlačil, řekl otevřeně: „Prosím vás, já jsem heretik.“

Viděl jsem, že se nechce dát poučit a dobrou literaturou pohrdá. Co mám udělat? Svěřil jsem celou záležitost Neposkvrněné prostřednictvím nedávno v pověsti svatosti zemřelé, ale již v celém světě známé, Gemmy Galgani z Lukky.

V krátké době se dozvídám, že on na druhý den odjíždí, nato přichází další zpráva, že odjíždí už této noci. Do třetice zlého přijel k němu jeho příbuzný a přebývá spolu s ním.

Abych sním mohl mluvit o samotě, vzkázal jsem mu, že jestli si přeje se mnou ještě setkat, ať přijede hned, protože potom budu zaneprázdněn. Přišel.

Velmi z daleka jsem směřoval náš rozhovor ke svátosti smíření. Šlo to velmi ztuha a k tomu ještě najednou vstoupil do dveří jeho příbuzný s tím, že už je čas odejet. A tak po rychlém rozloučení opustili můj pokoj.

Zůstal jsem sám. „Co?“ říkám si pro sebe, „takhle to má všechno skončit?“ Padl jsem na kolena a krátce ale vroucně jsem prosil Neposkvrněnou prostřednictvím Gemmy.

Najednou mi něco blesklo hlavou. Jdu na chodbu. Potkávám tam onoho příbuzného.

„Promiňte,“ říkám, „musím s vaším příbuzným zařídit ještě jednu věc.“

„Samozřejmě, prosím,“ říká.

Můj „heretik“ už byl na odchodu s kufrem v ruce, pozval jsem ho tedy ještě jednou do svého pokoje. Když se dveře za námi zavřely, vyňal jsem zázračnou medailku a daroval jsem mu ji na památku. Přijal ji ze slušnosti. Tehdy jsem mu nabídl zpověď.

„Nejsem připravený. Ne. Absolutně ne,“ uslyšel jsem jeho odpověď.

„No ale...“ a ve stejném okamžiku kleká, jako by ho k tomu přinutila nějaká vyšší moc.

Začala zpověď. Začal plakat jako dítě... Osvozen od tíhy hříchů odešel.

Neposkvrněná zvítězila i bez „zřejmějších důvodů“. Ať je Jí vzdána chvála navěky!

sv. Maxmilián

Humor sv. Maxmiliána Kolbeho

Velmi mnoho světců se umělo srdečně zasmát a rozdávat kolem sebe radost svým humorem. To platilo i o sv. Maxmiliánovi Kolbem. Když mu jednou spoluhratři vytýkali, že si vzal na sebe jako součtinář obtížnou práci s vydáváním „Rytíře Neposkvrněné“, kdože v tom bude pokračovat, kdyby zemřel, světec s úsměvem odpověděl: „Opravdový mistr namaluje obraz štětce, ale ještě větším mistrem je ten, kdo to udělá pometlem. Já jsem to pometlo, Neposkvrněná je tím mistrem. Ona to dokáže.“

Když němečtí nacisté na podzim r. 1939 naložili řeholníky z Niepokalanowa do nákladků a odvezli do pracovního tábora, Otec Maxmilián vtipně prohlásil: „Kdy se nám to podaří, abychom jeli zadarmo na misie?“

KB

Milí, často když si čtu poděkování Blahoslavené Panně a svědectví o viditelném milosrdenství Božím, které pro mnohé z Vás vyprosila, říkám si, že bych jí měl také tímto veřejným způsobem poděkovat.

Mrzí mne, že jsem to tak dlouho odkládal.

Davídek

V dubnu loňského roku po Velikonočích nám vypadal syn David (3 roky) z okna a spadl do hloubky na ztvrdlou, uježděnou zeminu staveniště. Padal přibližně 12 metrů. Já i manželka jsme byli v míst-

nosti, odkud David vypadnul. V jednu chvíli se prý chtěl podívat na malý bagr, který stál na staveništi. Neviděli jsme ho, byli jsme obráceni zády od okna, uklízeli a připravovali večeři. Pouze jsme slyšeli pád květináčů do místnosti a tupou ránu, když tělo po chvilce dopadlo. Při pádu nekřičel. Vypadnul po hlavě dolů, jak později říkal. Běžel jsem se podívat k oknu, protože člověk některým věcem nemůže uvěřit. Když jsem ho uviděl dole ležet, běžel jsem k němu a byl tam asi za několik sekund. Když jsem běžel, odevzdal jsem se Panně Marii. Neprosil jsem - věděl jsem, že musí být mrtvý, ale v duchu jsem slíbil, že v každém případě pojedeme do Medžugorie - buď pro posilu ve víře nebo jako poděkování. Dole David vypadal jako mrtvý. Kleknul jsem si k němu, pohladil ho a čekal, že začne odněkud téct krev. Po několika sekundách zachrčel. Děkoval jsem Bohu, že je živý. Je hrozné, když člověk neví, zda s dítětem může hýbnout nebo ne. Po chvilce se skroutil do klubíčka. Celou dobu tichounce kvílel. Znovu jsem děkoval Bohu, že má v pořádku i páteř. Skrz oblečení mu na noze začala prosakovat krev. Po chvilce začal naříkat, že ho bolí noha. Znovu jsem děkoval Bohu, že má v pořádku i hlavu. Dali jsme pod něho spacák, který přinesli zedníci. Manželka mezi tím volala záchranku. Volala i prarodičům Davida. Babička se zrovna modlila „s Proglasem“ růženec. Později se za Davida modlila velká spousta lidí po celé republice.

Při převozu do nemocnice jsem se snad prvně opravdu z celého srdce modlil. Sice z úzkosti ale s hlubokou jistotou, že jsme v rukou Božích a že pokud nám nějaké dobro bere, tak jen proto, aby jiné lepší udělil. V nemocnici jsem trval na tom, abych s Davidem mohl neustále být - na rentgenu, při vyšetřeních, přes noc na jednotce intenzivní péče, při převazech, atd. - člověk nesmí překážet, ale musí být neodbytný a nenechat se v zájmu dítěte odstrčit. Ať je bolest sebevětší, vždy se dá snést, když je u druhého někdo blízký.

V nemocnici zjistili, že si David při pádu pouze zlomil stehenní kost a mírně mu popraskala pánev. Nohu mu v narkóze sešroubovali. S pávní mu nedělali nic. Manželka se doma modlila, starala o naše dvě mladší děti (dvouletou Verunku a šestitýdenního Jakuba) a každý den chodili za námi na návštěvu.

Na JIPce David strávil tři dny. Asi po čtrnácti dnech nás pustili domů. Děkuji Bohu a Panně Marii, že jsem tam s ním mohl ten čas strávit. Společně přijatá bolest úžasně prohloubila vztahy a vybudovala bezvýhradnou důvěru. Asi za dva měsíce Davidovi vytáhli šrouby. Ještě týž den, kdy je v narkóze vyndávali, nás odpoledne proti všem zvykllostem pustili domů. Měsíc pak nosil sádru a další dva měsíce chodil na rehabilitace.

Koncem srpna, čtyři měsíce po pádu, jsme společně s několika přáteli jeli do Medžugorie. David sám vyšel na Podbrdo i Križevac, i když noha mu ještě zcela perfektně nefungovala. V září se naučil jezdit na kole bez postranních koleček a dnes už má na památku jenom jízvy na stehně po šroubech.

Oba s manželkou děkujeme Bohu i Panně Marii, svatému Josefovi, andělům strážným a všem svatým za prokázanou milost.

Radim Ucháč, Praha

Draží přátelé v České republice, posílám Vám vánoční pozdrav od českých krajanů v Austrálii, kde působím pátým rokem jako jejich duchovní správce. Navštěvuji během roku české komunity v devíti australských městech, sloužím krajanům bohoslužby v českém jazyce, konám pohřby, křtím, zaopatřuji a uděluji ostatní svátosti. Tato služba předpokládá stále cestování většinou letadlem a v posledních dvou letech mi v ní vypomáhá starší český kněz kapec P. Aurelius Hrdina.

Trvalé bydliště mám na australské faře v Sydney, protože místní česká komunita neměla možnost ani finanční prostředky k tomu, aby postavila českou faru a kostel. Bydlím zde v jedné místnosti a vše si dělám sám od vaření a uklízení až po praní a žehlení. Na faře jsem spolu s australským knězem irského původu paterem Brianem, který si rovněž vede sám domácnost.

Jako všude na jižní polokouli je tu jiná obloha a jiná souhvězdí, slunce a měsíc jdou po obloze zprava doleva, jsou zde obrácená roční období, což vynikne hlavně o Vánocích, kdy v třicetistupňovém horku uprostřed australského léta slavíme slavnost Božího narození a jen těžko se zžíváme do té poezie evropských Vánoc.

Po stránce zeměpisné je Austrálie nejstarším kontinentem, ve kterém sedmdesát procent území tvoří pouště, a proto lidé bydlí většinou ve městech na pobřeží. Nejsou zde vysoké hory, nejvyšší australská hora je vysoká 2228 m nad mořem, v místních lesích roste 400 druhů eukalyptových stromů a místní zvířata kromě psa dinga patří mezi nejstarší živočišné druhy na Zemi. Jsou to vačnatci, kteří porodí malé mláďe a donosí je ve vaku na břicho, ať už jsou to klokani, wombati, vačice nebo různé druhy myši. Dva unikátní savci - ježura a ptakopysk zase snášejí vejce, ze kterých se rodí jejich mláďata. Je to jiný svět, příroda je drsná, žijí zde nejjedovatější hadi a největší krokodýli na světě. Přírodních krás je tu možná méně než v Evropě a musíte za nimi daleko cestovat.

Na celém kontinentě žije 18 milionů obyvatel a jsou to v poslední době většinou lidé z Asie. Ji-

nak zde potkáte lidi všech ras a barev z celého světa a Austrálie je na to hrdá, že- je mnohonárodnostní a multikulturní společností. Původní černé obyvatelstvo zde tvoří nepatrné procento. Austrálie byla objevena teprve před dvěma sty lety, proto nemá stavebních památek. Z architektonických staveb je známé divadlo Opera House.

Čechů žije v Austrálii asi dvacet tisíc, většinou jsou to uprchlíci před komunistickým režimem. Po roce 1989 sem přicházejí mladí Češi studovat ale dovození k trvalému pobytu zde většinou nedostávají. S krajanem se často při bohoslužbách modlíme za českou vlast a za naše zemřelé doma i v exilu a na konci téměř každé mše svaté zní píseň *Svatý Václave, vévodo české země*. Už v dobách totality považovali čeští krajané tohoto světce za svého hlavního patrona, který jim nedá zahynout ani daleko od domova. Proto se k němu obrací i o Vánocích. I když to může být pro nás doma zvláštní, bude znít na české půlnoční v Sydney po závěrečné písni *Narodil se Kristus Pán* ještě Svatováclavský chorál. Je to zde jiný svět, který pochopí jenom ten, který mnohdy s nasazením vlastního života musel utíkat před totalitním systémem z rodné země do neznámé ciziny.

Nyní už děkujeme Bohu za nově získanou svobodu na přímluvu svaté Anežky Přemyslovny, svatého Václava a ostatních našich světců. A posílám Vám přání milostiplného nového roku s modlitbou, aby Bůh žehnal České zemi. Za všechny krajany Vás všechny zdraví a posílá své pozhánání

P. František Pěnčík,
český kaplan pro krajany v Austrálii

Milí čtenáři Immaculaty, ráda bych Vám přiblížila jedno společenství, které se snaží pomáhat lidem na cestě k Bohu a také k sobě navzájem. Myslím, že toto pověření od Pána Boha má každý člověk a záleží na každém z nás, jak jej naplníme.

Misionáři na Moravě

Asi mnozí vidíte, že doba, ve které žijeme je docela vážná. Lidé umírají bez svátostí, není jim dopřána ani návštěva kněze (proč taky, když stejně nechodil do kostela?!). Bohužel se zapomíná na to, že Pán Ježíš dává šanci k obrácení do posledního výdechu. Jsou vážně podkopány morální zákony a zároveň přikázání Boží. Zabití nenarozeného dítěte se stává pro některé nutností, aby zvládli svůj životní standart. Ztrácí se význam manželství. Jen něco zaskřípe, raději se rozejdeme a děti? To bude dobré, pochopí to. Nebo děti už máme velké, těch už se to netýká. To je ale hloupost. Týká se to dětí každého věku!

Ale není všechno tak černé, jak se na první pohled zdá. Vždyť sv. Pavel říká: Kde se rozmnožil hřích, tam se ještě ve větší míře rozmnožila milost.

Na přání brněnského o. biskupa vznikla v r. 1996 týmová fara ve Vranově nad Dyjí. V dnešní době zde působí:

- 6 kněží,
- 2 jáhni
- 1 bohoslovec
- 5 pastoračních asistentů
- 6 katechetek
- a 7 kluků na civilní službě.

S tímto týmem se můžete setkat pod zkratkou FATYM Vranov nad Dyjí nebo FATYM Přímětice -Bítov. Více na www.fatym.com.

Tato oblast leží v pohraničí, zabírá asi 30 km dlouhý pás podél rakouské hranice na západ od Znojma.

Co je náplní tohoto týmu?

- **společně se** za tuto oblast **modlíme** (obýváme více far, ale spojujeme se ve stanovené hodiny v modlitbě)

- **věnujeme se dětem a mládeži** - prázdninové chlopky, tábory, tynafy (týden před koncem prázdnin na faře), na farech obydlených katechetkami chodí děti ve stanovené dny na faru a společně něco vytváří, často je třeba děti učit základním lidským hodnotám...

- celkově se snažíme všechny lidi motivovat ke spolupráci s farností, pomáhat jim na cestě k Bohu, ukazovat, že o ně máme zájem a nejsou nám lhostejní, a tím v nich probouzet otázku: „Proč to všechno dělají?“

- také jsme přibrali jednu vzdálenější farnost, která je až u Teplíc. Jmenuje se Jeníkov. V současné chvíli tam působí naši bratři „civilkáři“ a jeden pastorační asistent. Každý je tam jeden měsíc a jednou za týden za nimi přijede někdo z kněží.

- Další činností je **tiskový apoštolát** FATYMu. Protože knížky jsou dnes pro mnohé hodně drahé, vydáváme levné a čtivé brožurky k povzbuzení na cestě k Pánu Bohu, poučení, i pro pobavení.

- **Lidové misie** je činnost, která slouží k povzbuzení nejen lidí ve farnosti, kde se misie dělají, ale i misionářů z farního týmu a jeho spolupracovníků.

Pozvání pro Tebe

FATYM je skupina mladých lidí, které jsem vyjmenovala výše. Naše společenství však není uzavřené, rádi přijmeme další spolupracovníky, kteří by byli ochotni věnovat část svého života lidem ve zdejším farnostech, a tím Bohu. Nejlépe je alespoň jeden rok. Ale

budeš-li chtít pomoci jen třeba na nějakou chvíli nebo při vybraných akcích, jsi srdečně vítán. V současné době máme mužských spolupracovníků dostatek, avšak chybí nám šikovná a obětavá ženská ruce, proto dáme přednost mladým svobodným slečnám od 20ti let výše, které nemají žádné jiné závazky.

Z lidského hlediska Ti nemůžeme mnoho nabídnout, ale Pán Bůh nám dává daleko více, než si umíme představit.

Máš-li o tuto službu zájem, můžeš nás zkontaktovat jedním z těchto způsobů:

- Telefon na faru ve Vranově nad Dyjí:
515 296 384
- Telefon na moderátora farního týmu:
o. Marka Dundu: 776 257 118
- Email - vranov@fatym.com
- FATYM, nám. 20, 671 03 Vranov n. Dyjí,
Skoro kdykoliv se můžeš přijet podívat (raději předem zavolej). Budeme se už teď těšit.
Za všechny zdraví a mnoho milostí do nového roku přeje

Magdalena Bajerová

Na hodinu propustit!

Dnes, kdy pacienti, alespoň ti chodící, mají možnost účastnit se skoro v každé nemocnici v sobotu „nedělní“ mše svaté a kdy kněz těm nechodícím může přinést Eucharistii na pokoj, už se zdá jako škarady sen situace, která mnohde byla v časech totality. „Víš, budeš ležet na oddělení, kam nemá kněz přístup,“ řekli mi tenkrát brněňští bráchové. „Máme tam sice jednu naši sestru, ale ta právě nastoupila na dovolenou.“ Sotva mi přidělili lůžko, přišla na pokoj jedna sestra a ptá se: „Máte s sebou Eucharistii?“ Trochu ve mně, jak se říká, hrklo. Že by nějaká estébačka? Věděl jsem, že ve čtvrtém poschodí jsou léčeni vězni a že sestry, které tam mají službu, patří k té smutně proslulé organizaci. „Sestro, já vám nerozumím,“ povídám jí. „Já myslím, že mluvíme česky a srozumitelně!“ řekla trochu přísně. „Ale já opravdu nevím, o co vám jde,“ hájím se. „Tak se podívejte, když tu není Broňa, mám to na starosti já, abych sem ze Starého Brna přinesla od kaplana Kabrdy svaté přijímání!“ Konečně jsme se domluvili. On, nynější farář u svatého Augustina, Otec Miloš Kabrda, který dnes slouží mše svaté pro rádio Proglas a jehož promluvy mají posluchači tak rádi, opravdu tenkrát kaplanoval na Starém Brně.

Ale ono to má ještě pokračování. Byl jsem pak operován a zase mi před tím bylo řečeno, že na pooperačním oddělení, kde je zákaz návštěv, už není žádná Broňa ani Magda, jak se obě dívky jmenovaly. Byl jsem ale překvapen, že sotva jsem začal po narkóze vnímat, slyším, jak si jedna ze sester pobrukuje křesťanskou písničku z Hlaholíku, jak se ten první zpěvník vydaný za Pražského jara jmenoval. Potom přistoupila k mému lůžku a řekla: „Mám vztek! Sebrali nám kaplana a dali ho do Rajhradů.“ „Kterého?“ ptám se. „Michala Jelínka,“ řekla ona. „On byl ve Slavkově,“ vzpomněl jsem si. „Vždyť já jsem také ze Slavkova.“ Jmenovala se Anička. Dnes je z ní již několik let řeholní sestra. Ale byla tam ještě jedna „naše“, jmenovala se také Anička. Ta několikrát večer, když byl, jak se říká „čistý vzduch,“ propašovala kaplana Miloše na oddělení, aby udělil svátost smíření těm pacientům, kteří to potřebovali. Pro nevěřící sestry, když se někdy objevil na sesterně, to byl bratr Aničky. Ale jednu noc bylo zle. Neočekávaně tam vešel mladý lékař, který Otce Miloše znal. Hned ráno to udal vedoucímu kardiologické chirurgie. Ten se strašně rozzuřil, byl to známý ateista, a zařval: „Na hodinu propustit!“ Ale za hodinu se stalo něco úplně jiného. Přišlo jmenování nového šéfa kardiologické chirurgie, profesora Černého. Ten nejenže neuznal „vyhazov“ Aničky, ale nakonec ji udělal staniční sestrou. Nevzpytatelné bývají cesty Boží, pomyslel jsem si tenkrát a Bůh volí různé nástroje ke splnění své vůle.

Z deníku otce Jana Topenčíka

Katolická církev svatořečila filozofku a karmelitánku židovského původu Edith Steinovou (řeholním jménem sestra Terezie Benedikta od Kříže), která zahynula v osvětimské plynové komoře r. 1942. Spolu s ní zemřely stejnou

na bránu kláštera, aby ji odvedli. Ona, vnitřně na to připravena, stačila ještě své představené říct: „To všechno pro naši svatou církev.“ 7. srpna vyjel z internačního tábora Westerborku v Holandsku vlak do Osvětimi

V Osvětimi hynuli i pokřtění židé

smrtí stovky dalších pokřtěných židů z Holandska. Stalo se tak na základě pastýřského listu holandských biskupů, odsuzujícího deportace židovských spoluobčanů. Nacističtí okupanti se pomstili mj. i tím, že začali pátrat přednostně po pokřtěných židech, ukryvajících se v církevních institucích. Jednou z nich, odvezenou do Osvětimi v transportu spolu se sv. Edith Steinovou, byla též sestra Elsa Mirjam Michaelisová, řeholnice Kongregace sester sv. Josefa. Narodila se v Berlíně r. 1889 v židovské rodině. Její rodiče záhy zemřeli, takže aby se užívala, začala už v dětství pracovat v obchodě jako pomocnice, později jako příručí. Když vážně onemocněla, poznala v nemocnici láskyplné ošetřování sester sv. Kateřiny. Jejich prostřednictvím ji oslovil Kristus, kterému ona řekla své „ano“. Dala se r. 1919 pokřtít a pracovala aktivně ve své farnosti, nakonec se stala předsedkyní katolického spolku obchodníků Lydia. Později se u ní probudilo řeholní povolání, vstoupila tedy r. 1931 do Kongregace sester sv. Josefa a přijala řádové jméno Mirjam. Podle svědectví jejich dosud žijících spolusester vynikala tato konvertitka příkladnou zbožností a velkou láskou k modlitbě.

Po nástupu nacistů r. 1933 byla sestra Mirjam - podobně jako E. Steinová - přeložena řádovými představenými do Holandska, kde měly sestry její kongregace také svůj řeholní dům. Představené se domnívaly, že tam bude chráněna před hitlerovským pronásledováním osob židovského původu. Bratr sestry Mirjam ve strachu z deportace si vzal život, její druhý bratr emigroval do Anglie. Jenže německá vojska vpochoďovala r. 1940 též do Holandska. 2. srpna 1942 zaklepali gestapáci

s 987 židy, z nichž 244 bylo pokřtěných, mezi nimi též sv. Edith Steinová a sestra Mirjam. Marně intervenovali v jejich prospěch holandsští biskupové, nacisté jim nezapomněli jejich protestní pastýřský list proti deportacím. Sestra Steinová v posledním dopise své představené píše, že v táboře Westerbork, kde všichni čekali na transport, založili řeholní sestry, mnichové a další katolíci věřící židovského původu modlitební skupinu, jejíž duší byla právě sestra Mirjam. Svěťice ji velice chválí, oceňuje zejména její úžasnou schopnost posilovat zoufalé vězně a přesvědčit je o radostné jistotě setkání s vítězným Kristem v nebi, kde bude vládnout dokonalá spravedlnost a láska. Sama sestra Mirjam ve svém posledním dopise z tábora píše, že své utrpení přijímá z lásky k ukřižovanému Ježíši. Zemřela v plynové komoře v Osvětimi.

Osud sestry Mirjam - právě tak jako osud sv. Edith Steinové - odhaluje dosud nezpracované téma utrpení katolíků židovského původu, především konvertitů ze židovství. Ti byli předmětem mimořádné „péče“ nacistů, neboť „potvrzovali“ jejich demagogii, že církev chrání židy a odmítá rasovou politiku III. říše. Zároveň právě toto vysvětluje údajné „mlčení“ papeže Pia XII. Zkušenosti s pastýřským listem holandských biskupů jej poučily, že hlasité protesty vedou jen k intenzivnějšímu pátrání po židech, zvláště po těch pokřtěných. Proto volil účinnější cestu tiché pomoci - a dosáhl maxima možného: přímo nebo nepřímo mu vděčí za záchranu cca 700 tisíc židů z celé Evropy.

Radomír Malý

K článku byly použity materiály z časopisu Fels 11/2002

Kristovi svědci v misiích

O tom, že katolictví misionáři jsou dnes ohroženi na životě více než kdy jindy, se stále málo píše a publikuje. Přitom každý rok několik kněží a řeholnic padá za oběť buď marxistickým nebo muslimským teroristickým skupinám. U některých již byly podány návrhy na blahořečení. Jednou z nich je sestra Francis van der Berg. Pocházela z Německa (nar. 1935), ale vstoupila do misijní kongregace Marianhillerských sester v Anglii, kde také vystudovala pedagogiku. V šedesátých letech byla poslána do misí v Zimbabwe a později do Zambie. Tam se stalo, že cestovala autem spolu s biskupem Adolphem Schmittem, knězem Possentim a spolusestrou Knauerovou. Chtěli navštívit jednoho nemocného misionáře. Náhle se objevil na silnici primitivní zátaras. Vystoupili a začali uvolňovat cestu. V tom se zjevil revolucionář v khaki uniformě se samopalem a žádal peníze. Misionáři odpověděli, že u sebe nemají, ale mohou mu něco málo ze svých příjmů dát, když s nimi pojedou do nejbližší misijní stanice. Ozbrojenec však zvolal: „Všichni misionáři jsou nepřátelé lidu“ a zastřelil biskupa, potom sestru Francis, která chtěla krvácejícímu biskupovi pomoci a nakonec i patera Possentiho. Jen sestra Knauerová, těžce raněná, která se tvářila jako mrtvá, přežila.

◆ Oběť, oběť! - Je pravda, že následovat Ježíše Krista znamená - jak on sám řekl - nést kříž. Ale nerad slyším, když duše, které milují Pána, mluví jen o křížích a odříkání: je-li přítomná láska, je oběť radostná - i když stojí hodně - a kříž je svatým Křížem.

- Duši, která umí milovat a odevzdat se, naplní radost a pokoj. Tedy, proč klást důraz na „oběť“, jako kdybychom hledali politování, jestliže tě Kristův kříž - který je tvým životem - činí šťastným?

◆ Někdy - svěčil se mi jeden nemocný, horlivý v získávání duší - tělo trochu protestuje a stěžuje

Misionáři, kteří se plně identifikovali s domorodci a viděli v každém člověku, ať bílém nebo černém, jeho lidskou důstojnost, museli zemřít. Při vyšetřování vyšlo najevo, že vrah náležel ke komunistickému podzemnímu hnutí. Jedni přinášeli do země z Evropy nezištnou a obětavou pomoc, druhí nenávisť a smrt. Rozdíl mezi katolickým křesťanstvím a marxistickým bezbožectvím se tak jasně demonstroval.

Podle pramenů -rm-

Teroristický útok na křesťanský kostel v Pákistánu

Již čtyři oběti na životech si vyžádal teroristický útok na křesťany v Pákistánu. Policie v Islámábádu oznámila, že koncem týdne podlehl čtvrtá dívka těžkým zraněním, která utrpěla v důsledku teroristického útoku na místní křesťanský kostel 25. 12.

Hrůzný čin, při kterém bylo zraněno dalších 14 osob, je připisován militantní islámské organizaci. Podle vyjádření policie byly při vyšetřování tohoto zločinu prozatím zatčeny tři podezřelé osoby.

TS ČBK 30.12. 2002

si. Ale snažím se proměnit tyto „stíznosti“ v úsměvy, protože jsou velice účinné.

◆ Jsou lidé, kteří prožijí v zatrpklosti celý den. Všechno je zneklidňuje. Jdou spát s utkvělou myšlenkou, že tento jediný možný únik potrvá jen krátce. Probouzejí se s nepřátelským a odvahy zbavujícím dojmem, že zase mají před sebou další den.

Mnozí zapomněli, že Pán nás už v tomto světě nasměroval k věčnému štěstí, a neuvědomují si, že ho budou moci dosáhnout pouze ti, kdo budou kráčet po zemi s radostí dětí Božích.

Josemaría Escrivá

Drahé děti, ve vánoční době jsme viděli především dětství Pána Ježíše. Jak anděl oznámil Panně Marii, že to bude její syn a Syn Boží. Panna Maria navštívila svatou Alžbětu. Pán Ježíš se narodil v Betlémě. Panna Maria a svatý Josef ho přinesli do chrámu v Jeruzalémě. Když mu bylo 12 let, putovali s ním na svátky.

přítom s apoštoly a ostatními věřícími a modlila se s nimi a za ně. Po skončení jejího pozemského života ji Pán Ježíš vzal s tělem i duší do nebeského domova. Ona je teď královnou a milující matkou andělů a svatých i nás všech.

Panna Maria všechno prožívala, dívala se a poslouchala s velikou pozorností a s velikou

Pán Ježíš očima a srdcem Panny Marie

Panna Maria byla s ním i pořád dál. Když byl tak velký jako jste Vy, bydleli spolu se svatým Josefem v malém domku v městečku Nazaretě. Svatý Josef se o ně velmi pečlivě staral. Byl tesařem, otesával trámy, stavěl dřevěné domy, dělal krovy, podlahy, ploty a jiné věci ze dřeva a tak vydělával peníze, aby všichni měli být z čeho živi. Panna Maria mu pomáhala, vařila, uklízela, prala prádlo a dělala jiné potřebné práce v domě a s velkou láskou se starala o chlapece Ježíše. Když byl větší, pomáhal svatému Josefovi při práci a potom sám pracoval jako tesař.

Když mu bylo asi 30 let, byl pokřtěn od svatého Jana Křtitele a začal učit lidi o Bohu, Otcí, který nás všechny má nesmírně rád, o tom, jak máme žít, abychom byli Božími dětmi a jednou přišli do věčné nebeské radosti. Uzdravoval nemocné, křísil mrtvé a dělal i jiné zázraky, odpouštěl hříchy, vyvolil si apoštoly a ukázal se některým z nich na hoře v září své nebeské krásy, při poslední večeři ustanovil mši svatou. Panna Maria mu byla často nablízku. První zázrak, proměnění vody ve víno, udělal na její přimluvu.

Protože nás má tolik rád, vzal na sebe naše hříchy a za ně hrozně trpěl. Potil se krví ve strašné úzkosti, potom byl bičován, trním korunován, nesl těžký kříž a byl ukřižován. Panna Maria ho doprovázela a stála vedle jeho kříže. Tehdy nás svěřil jejímu mateřskému srdci jako její děti.

Třetího dne vstal z mrtvých, po čtyřiceti dnech vstoupil na nebesa a přitom slíbil, že s námi bude pořád. Seslal Ducha Svatého, který vlévá do našich srdcí lásku, radost, moudrost, statečnost a všechny milosti. Panna Maria byla

mateřskou láskou a uchovávala to všechno ve svém srdci. Tyto události si připomínáme v modlitbě růžence. Někteří jej znáte, někteří možná ještě ne. Můžete se na něj zeptat kněze, katechety nebo katechetky, případně někoho jiného, kdo se růženec modlívá. Velmi mnoho svatých se jej modlilo denně. Svatý otec Jan Pavel II., stejně jako celá řada jeho předchůdců, jej vřele doporučuje. Říká, že při něm můžeme hledět na Pána Ježíše a jeho působení očima a srdcem jeho Matky.

Jeden z nejslavnějších umělců, Michelangelo, znázornil na světoznámém obraze Posledního soudu, jak ti, kdo by se byli zřítili do propasti věčného zavržení, zachránili se záchranným lanem, které jim podává jeden z těch, kteří jdou do nebeské radosti. A to lano je namalováno v podobě růžence.

Růženec se skládá z částí, kterými říkáme „desátky“. Je to vždycky některá událost ze života Pána Ježíše a Panny Marie, kterou si připomínáme a přitom se modlíme jednou „Otče náš“ a desetkrát „Zdrávas, Maria“. Desátky jsou spojovány do čtyř skupin po pěti, které se nazývají „růženec radostný“, „růženec světla“, „růženec bolestný“ a „růženec slavný“.

Budete-li se často modlit třeba jen jeden desátek, sami nebo společně s celou rodinou, jistě sobě i druhým vyprosíte velkou pomoc Panny Marie a na její přimluvu mnoho milostí od Pána Ježíše.

Srdečně Vás zdraví, modlí se za Vás a také Vás o vzpomínku v modlitbě prosí

Váš

Synu, co z tebe jen bude...?

*Svatý Maxmilián Kolbe,
řehovník - minorita,
zakladatel Rytířstva
Neposkvrněné, apoštol
tisku, misionář,
mučedník Osvětlení
- kdo by ho neznal?!
Ale jak se to stalo,
že vyrostl na takovou
osobnost?*

Na prvním místě můžeme zde pozorovat vliv dobré výchovy rodičů. Nad ní bděla především maminka, které

velmi záleželo, aby malý Rajmund, budoucí sv. Maxmilián, vyrostl na mravně zdravého člověka. Rajmund byl totiž nejživějším ze všech sourozenců, byl veselý, hodný, ochotný ale i příliš sebevědomý a tvrdohlavý, a proto také byl nejčastěji trestán. Maminčina výchovná metoda - zejména viděná očima dnešní doby - mohla by se zdát příliš krutá, neboť její ruka dopadala příliš těžce a její neústupnost byla přímo vojenská, ale byla účinná. Později o svém synu bude vypravovat: „přece se lišil od ostatních dětí. Když byl bit za nějakou darebnost, přinesl si vždy rákosku, položil se na lavici a potom, když obdržel výprask, poděkoval nám, rodičům a klidně odnesl rákosku na své místo“.

Pro vyzrání charakteru sv. Maxmiliána měla vliv také jistá událost z jeho dětství, bylo to mezi sedmým a desátým rokem věku. Tuto událost žárlivě v sobě sřežil jako tajemství a ani slovíčkem nezjevil žádnému: především nikomu ze svých přátel a pak nikomu ze svých spolubratří. Skutečnost vyjevila teprve několik let po jeho smrti jeho maminka.

Jednou, když Rajmund provedl opět nějakou neplechu, sklídl velmi vydatný výprask a při něm matčinu výčitku pronesenou hlasem hluboce lítostivým: „Řekni mi jen, můj synu, co z tebe bude?“ V následujících dnech s podivěním zpozorovala u chlapce změnu až se začala obávat, že je nemocný. Začala se vyptávat, co se mu stalo a po mateřském nátlaku se vše dozvěděla. Maminka vypráví: „Třesa se dojetím a se slzami v očích mi řekl: *Od toho dne, co jsi mi, mami, dělala výčitky a ptala ses mě, co ze mě bude, prošel jsem hodně Pannu Marii, aby mi sama řekla, co ze mě bude. Jednoho dne, když jsem byl v kostele a znovu jsem se jí tázal, zjevila se mi Matka Boží. Držela v ruce dva věnce. Bílý znamenal, že si zachováš čistotu, červený, že budu mučedníkem. Odpověděl jsem, že si vezmu oba. Tehdy se Matka Boží na mě sladce podívala a zmizela... A že mně chlapec pověděl pravdu, to dokazuje jeho radikální změna.“*

Z uvedeného nám může být pomalu jasná odpověď na úvodní otázku. Osobnost sv. Maxmiliána byla formována výchovným úsilím rodičů, osobní snahou po dobro a v neposlední řadě Boží milostí.

A co z nás jen bude...?

foto: BS

Poděkování

Milá Maminko Nebeská.

Narodil se nám chlapeček a holčička.

Z celého srdce Ti děkujem

a všechny rodiny Tobě zasvěcujem.

Děti naše aby k Pánu Bohu vždy šly

u Tebe, Maria, pomoc vždy našly.

Neb Matičkou jsi milostivou

a my se vkládáme pod ochranu Tvou.

manželé Mikuláškovi

Vážená redakce, bude mi 75 let, cítím touhu poděkovat Panně Marii a Pánu Ježíši za stálou ochranu, které se nám po celý život dostávalo. Již od dětství, co to bylo úrazů i těžkých a vždy jsme všechny bez následků přežili. V manželství bylo mnoho neshod, nástrah a sebeobětování, aby neztroskotalo. Děti měly také nehody, ale vyšly z toho jen s nějakým škrábnutím a „otrhanými knoflíky“. Když byl syn nedbalostí příslušníka SNB postřelen, řekla paní doktorka, že je to zázrak, že ho zachránili, abych šla poděkovat Panně Marii.

Dnes děkuji za své děti a vnoučata a stále se modlím a svěřuji je pod ochranu Panny Marie, naší předobré Matičce.

Vaše stálá čtenářka

Terezie Marie z Moravy

Děkuji Panně Marii za narození mé druhé vnučky. Během těhotenství mé dcery jsem se vroucně modlila za zdraví pro ni, dítě i za celou její rodinu. Modlím se za ně stále, hlavně za dar víry, protože nejsou věřící, a v této době jsem modlitbu rozšířila i o zdárný průběh těhotenství a šťastný porod. Dceři jsem koupila medailku naší nebeské Matičky, kterou stále nosí. Slíbila jsem, že po narození vnučky napíši veřejné poděkování do Immaculaty, což tímto činím a mockrát děkuji za všechny milosti, které dostáváme od naší Bohorodičky a za její přímluvy u svého syna Ježíše Krista.

Prosím i nadále za Boží ochranu pro celou naši rodinu a za dar hluboké víry pro mé drahé, aby je

zasáhl paprsek Božího Milosrdenství a poznali, že život bez Boha nemá význam.

Se srdečným pozdravem rytířka Neposkvrněné
Marie z Prahy

Má dcera skončila školu a tři měsíce marně sháněla práci. Práci nenašla. Rozhodla se jít do velkého města, kde práci ve svém oboru našla. Měli jsme jen obavy, aby nesešla ze správné cesty. Nyní je již dva roky z domu, našla dobré přátele mezi Salesiány i chlapce věřícího a hodného. Také manžel před rokem ztratil práci a v jeho věku (50 let) velmi těžko práci sháněl, ale s pomocí Boží našel.

Chci veřejně poděkovat Panně Marii za vyřešení situací a ochranu svých dětí. Ještě jednou děkuji nebeské Matce.

Marie Sovadinová

Chtěla bych touto cestou poděkovat Panně Marii a Pánu Ježíši za pomoc při vyřešení životních problémů jak v osobním životě tak i v zaměstnání.

Když jsme s manželem čekali první dítě, onemocněla jsem a o dítě jsme přišli. Měsíc jsem se léčila v nemocnici a zda budu ještě někdy moci mít děti nikdo nevěděl. Po několika letech jsem přišla do jiného stavu a byla velice šťastná, ale vše nasvědčovalo tomu, že i o druhé dítě přijdeme. V tu dobu jsem začala velice prosit Pána Boha a Pannu Marii o pomoc. Dítě (chlapec) se narodil o 2 měsíce dříve. Maličký, ale zdravý. Po dvou letech jsme chtěli ještě jedno dítě. Vše se znovu opakovalo. Celé těhotenství jsem proležela v porodnici a i přes veškerou péči lékařů se chlapec narodil dříve. Měl problémy s dýcháním, ležel na JIPce pod kyslíkem v inkubátoru. Zjistili mu vrozenou vadu plic. Moc jsem prosila Pána Boha o pomoc a sílu to vše vydržet. Chlapec podstoupil operaci. Dnes už mu je 15 let a je nejzdravějším členem naší rodiny. Ještě jednou děkuji za vyslyšení mých proseb.

Vaše čtenářka Renata z Brna

S přibývajícím počtem dětí nám bylo čím dál těsněji v tří pokojovém bytě v krásné brněnské čtvrti a hledali jsme větší prostor k bydlení za pro nás rozumnou cenu. Dlouho marně a ačkoliv víru v pomoc Boží jsme neztráceli, byli jsme smutní a netrpěliví. Naše úzkost vzrostla se zjištěním, že čekáme šesté dítě. A pak najednou - bylo to loni právě 8. září - jsem pocítil volání jet na pouť na Vranov u Brna. A tam otec Pavel Havlát (který tak

krásně psal o tomto místě v č. 5/2001) radostně ohlásil: „Dnes má Panna Maria narozeniny a vy jste jí přišli pográtulovat. Můžete to třeba udělat takto: *Já vinšovat nepřestanu, dokud něco nedostanu.*“ S plácem jsem tuto větu Panně Marii opakoval a světil jí náš problém. Další den jsem u svého pracoviště objevil na nástěnce nabídku velkého levného 5 pok. bytu, byt ve čtvrti, kam jsme nikdy nechtěli. Byl však již zadán. V modlitbě jsme se ženou řekli: Máme-li tam být, zájemce odstoupí. Stalo se tak a my jsem si šli byt prohlédnout - nezdál se v nejlepším stavu. Opět jsem si řekli: Máme-li tam být, majitel musí 50 000,- Kč slevit, jinak to není pro nás určeno. On nakonec souhlasil. Při převzetí jsme byli šokováni skutečným technickým stavem bytu (předtím se nezdál tak hrozný), ale všechno další, tj. rozsáhlá rekonstrukce, prodej dosavadního bytu a zejména přestěhování, šlo neuvěřitelně hladce, a to všechno i s naším šestým dítětem na cestě. Na jaře se nám šťastně narodila dceřička Veronika a koncem léta jsme ji s vděčností právě na Vranově nechali pokřtít. Všechno, co jsme prožívali během uplynulého půl druhého roku, považujeme za Boží zázrak vyprošený Pannou Marií, zejména narození našeho posledního dítěte, které je naprosto zdravé (ačkoliv lékaři nás zneklidňovali velmi vysokou mírou pravděpodobností na Downův syndrom), velice hodné a dělá nám radost. Také stále více cítíme, že ačkoliv jsme původně měli úplně jiné představy o našem budoucím bydlišti, je naše místo právě tady a Pán Bůh nás zde mimořádně obdarovává. Za to vše nyní děkujeme Panně Marii, jak jsem jí slíbil

S. F., Brno - Vinohrady

Slíbila jsem Panně Marii, že veřejně poděkuji za narození našich vnuček, i když některé lékařské výsledky zprvu ukazovaly na možnost narození postiženého dítěte. Děkuji z celého srdce Matce Boží - Panně Marii, sv. Norbertovi a též sestřičkám premonstrátkám v Doksanech.

Panna Maria, odplat všem, kteří se za ně přimlouvali, a prosím, neopouštěj mě ani moji rodinu ani přátele, ale buď blízko našich proseb.

Pomocnice křesťanů - děkuji Ti za vše!

čtenářka a rytířka Miroslava Hrušková

I já chci poděkovat Panně Marii Neposkvrněné za uzdravení dcery z těžké nemoci, také za uzdravení manžela po dvou operacích, těžké nemoci a úrazu. Děkuji Ti, moje drahá Matičko i Tobě můj dobrý Bože za vyslyšení všech mých proseb. Zároveň děkuji za všechny dary, milosti, víru i zdraví a o to všechno vroucně prosím modlitbou pro naše syny, vnuky, celou rodinu i celý náš národ, kteří tolik toho potřebují.

Děkuji

Marie Chaloupková, Uh. Hradiště

Opožděně, ale srdečně děkuji Pánu Ježíši, Panně Marii a sv. Judu Tadeášovi za dobrý výsledek provedené operace. Zároveň moc prosím o další jejich ochranu a pomoc pro celou svoji rodinu a uzdravení mého vážně nemocného bratra.

Anna, Náchodsko

Chtěla bych touto cestou veřejně poděkovat Panně Marii a sv. Antonínu za vyslyšení proseb. Manžel trpí již 14 let nevléčitelnou chorobou. Podařilo se nám však shodou šťastných náhod zařadit se do programu na výzkum nového léku. Jeho stav se stabilizoval, ba dokonce i zlepšil. Může vykonávat běžné denní práce.

Mimo to mě sv. Antonín vyslyšel většinou vždy, když jsem se na něho obrátila ve svých nesnázích. Nepřestáváme se však modlit a děkovat.

Magdalena ze zlínska

Chtěla bych poděkovat Panně Marii za narození zdravého chlapečka. Měl být postižen Downovým syndromem. Dítě je naprosto zdravé a já děkuji Panně Marii za všechno dobré, které od ní neustále dostávám. Doufám, že z mého syna vyroste „rytíř Nepokvrněné“, alespoň se pokusím ho v tomto duchu vychovat.

Děkuji

Markéta Fuchsová

Už to bude 5 let, co jsem slíbila Panně Marii, že jí veřejně poděkuji, když všechno dobře dopadne. Před pěti lety, kdy mi bylo 37 let, se mi ohlásil další přírůstek do rodiny - páté dítě. Lékař mě poslal na vyšetření plodové vody s tím, že v mém věku hrozí narození postiženého dítěte. Tento zákrok jsem na radu známé lékařky odmítla a snažila se spoléhat na Boží vůli. V těhotenství se sice dostavily potíže, Pavlík se narodil předčasně a malý, ale naproti všemu zdravý. Po

něm za dva roky se nám narodila ještě Janička, taky zdravá. Chvála Bohu.

Děkuji Ti, Matko Svatohostýnská, za všechna dobrodíní a nadále prosím o Tvou pomoc a ochranu celé naší rodiny.

Jana Černoková

Svou vděčnost dále vyjadřují: Božena Remišová, Anna Nováková, Rodina Smejkalova, Olga Havlíčková, Helena Ptáčková, Anna Chumchalová, M. Krejčí, Růžena Záhrobská, Boženka z Třeboně, Šárka z Opavy, Antonín Crha.

O modlitbu prosí: Marie Zatloukalová, Jana Hlavatá, Ladislav Dyntar, Marie Běhalová, A. Koutná, Zdeňka Pravečková.

✉ Dopisy čtenářů

Chtěla bych Vám poděkovat za časopis Immaculata, na který se vždy velmi těším. Je pro mne i mé příbuzné velkým povzbuzením. Reaguji na vaše články, týkající se ochrany nenarozeného života. Zabíjení nenarozených dětí odsuzuji. V modlitbách pamatuji také na to, aby se do čela naší politické scény dostalo více věřících lidí, kteří by zákon o zabíjení nenarozených neschválili. *V naší zemi je to skutečně tak, že když chcete vykácat strom na svém pozemku, musíte mít povolení všech sousedů, CHKO, měst. úřadu a za 2 roky možná uspějete. Ale s dítětem to jde daleko rychleji a bez povolení.* Na to chci myslet a prosit Pána Boha ve svých modlitbách.

S přáním všeho dobrého od Pána

čtenářka Ludmila

✍ Z redakce

Vážení čtenáři a rytíři Neposkvřené,

čtete první letošní číslo Immaculaty - našeho společného časopisu. Společného, protože bez Vašeho zájmu a podpory by toto dílo nemohlo dost dobře existovat. Chceme Vám tedy srdečně poděkovat za všechny projevy Vaší náklonnosti, nyní zvláště za přání k Vánocům a k Novému roku, ale také za všechny modlitby a obětí, které přinášíte za tuto formu evangelizace, kež je náš časopis stále nástrojem v rukou Neposkvřené.

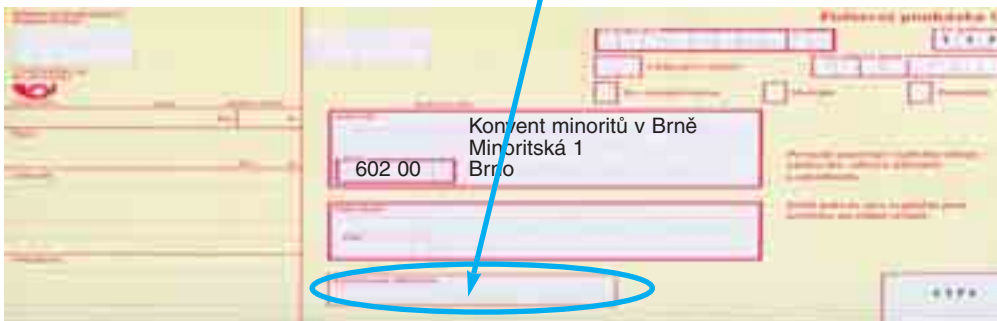
S prvním číslem dostáváte též složenku pro uhrazení příspěvku na vydávání Immaculaty. Hrazení předplatného zůstává stále formou dobrovolného daru a výrobní cena časopisu zůstává stejná jako minulým rokem, tedy 10,- Kč za jeden výtisk plus

poštovné a balné 9,- Kč za posláni jednoho výtisku. Dosud jsme z Vašich štedrých darů mohli zdarma posílat časopis i těm čtenářům, kteří by si ho jinak nemohli dovolit - jejich vděčnost patří Vám - doufáme, že i letos nám to bude umožněno. Pán Bůh Vám zaplat' za všechny dary!

Prosíme Vás, abyste na přiloženou složenku uvedli kromě své adresy i své identifikační číslo (své IČP najdete na adresním štítku), jak je uvedeno dole na vzoru. Zjednodušíte nám tím evidenci. Pro ty z Vás, kteří budete platit bankovním převodem upozorňujeme, že jsme zřídili nové bankovní konto, které uvádíme v tiráži, jako variabilní symbol vždy uveďte své IČP, jinak nejsme schopni zjistit, kdo nám příspěvek poslal. Děkujeme.

zde vyplíte Vaše IČP

redakce

ZPRÁVY

AIDS v Africe je časovanou bombou

Tato slova řekla řeholnice v Namibii sestra Rafaela Handlerová, která vede katolickou nemocnici pro postižené AIDS. V této zemi je každý čtvrtý obyvatel infikován, postiženy jsou i malé děti. Sestra Rafaela dále sdělila, že jestli vyspělé západní země nezačnou exportovat do Afriky účinné léky a neujmou se náležité osvěty v tom smyslu, že jedinou prevencí je spořádaný sexuální život v manželství a nikoli kondom, hrozí výbuch hněvu, který může být strašlivý.

Tag des Herrn 43/2002

Statistika v Rusku

Kolem 60 % Rusů věří v Boha, jak vyplývá z ankety, kterou realizovalo ruské centrum pro zkoumání obecného mínění Romir. Za ateisty se považuje 22% dotázaných. Z 2 tisíc dotázaných 69% se hlásí k Ruské pravoslavné církvi, 3% k církvi katolické nebo protestantské, 2,5% jsou muslimové a 0,4% buddhisté.

Niedziela 50/2002

Katolíci vyšli se ctí

V bývalé NDR existoval jen velmi nepatrný počet katolíků, kteří podepsali spolupráci s bývalou tajnou policií Stasi. Vyplývá to z aktů této instituce, které byly nedávno zpřístupněny veřejnosti. Stasi se dlouhá desetiletí marně snažila získat spolupracovníky v katolickém kněžském semináři v Erfurtu. Nikdy neuspěla.

TdH 47/2002

Rozhodnější právní kroky

Křesťanské církve v USA zažádaly, aby byly učiněny rozhodnější právní kroky při potírání pornografie. Žádaly bezpodmínečné trestání firem zodpovědných za přípravu a propagování takovýchto materiálů. Podle informací americké katolické informační agentury CNS, patří k nim mezi jinými obr v oblasti komunikace - koncern AT&T a výrobce automobilů General Motors.

Niedziela 51/2002

„Klonování je zločinem proti lidstvu,“ řekl italský ministr zdravotnictví Girolamo Sirchia při slavnostním otevření nového zdravotního centra při Italské katolické univerzitě v Campobasso.

Ministr Sirchia zdůraznil kromě jiného, že klonování jak reprodukční tak z tzv. terapeutických důvodů je třeba chápat jako „otroctví, zneužívání dětí a nacistická činnost“.

„Dnes už nestačí, že některý stát zakáže klonování. Jedinou cestou, která může být úspěšnou, je označení klo-

nování za *zločin proti lidstvu*,“ řekl italský ministr. Podle jeho názoru je rozlišení mezi klonováním reprodukčním a terapeutickým nepodstatné. Takové rozlišování je pouze „vychytralým tahem na šachovnici“, řekl ministr.

Niedziela 50/2002

Skončilo setkání mladých v duchu Taizé

Dne 2. ledna se s Paříží loučilo na 80 tisíc mladých - některé prameny uvádějí dokonce daleko vyšší čísla - kteří zaplnili ulice, kostely a náměstí u příležitosti 25. setkání mladých organizovaného komunitou z Taizé. „Toto setkání vtisklo novoroční Paříži úplně jinou tvář, než bývá obvyklé v tuto dobu, a sice tvář modlitby,“ uvádí Giuseppe Lanzi, redaktor Radia Vatikán a pokračuje: „Přední francouzské deníky se dnes ptají, co v tyto dny volna a oslav přitahuje mladé k rozjímání a k modlitbě. Zdá se, že mladí si uvědomili dvě věci: první je, že Evropu lze budovat jen s odpovědností a konkrétním nasazením každého jednotlivce, a pak mladí vidí, že Evropa sice má společnou měnu, ale je jí třeba dát ducha. Ducha, bez něhož není možné mluvit o společném evropském domě. Byli doslova vysláni na misií do svých zemí a svých farností jako kvas pokoje. Často byla citována slova sv. Ambrože: *Jestliže chceš budovat mír ve světě, musíš ho napřed budovat v sobě, aby ses tak stal znamením pokoje*. A osobně mě zasáhlo,“ končí Giuseppe Lanzi, „že mladí se snaží společně hledat odpovědi na velké otázky dneška. Jako novináři jsme zvyklí vidět 100, 200 tisíc mladých, ale jsme zvyklí je vidět, jak křičí na stadiónech nebo na rockových koncertech, ale nejsme zvyklí vidět 100 tisíc mladých ponořených v tichu modlitby - a myslím, že tím nám mladí mají opravdu co říci.“

RaVat 2.1.2003

Mezinárodní rok vody

Organizace spojených národů vyhlásila rok 2003 „Mezinárodním rokem vody“. Nedostatek dostatečných vodních zdrojů je dnes příčinou 80 % nemocí, jež sužují obyvatelstvo Třetího světa. Asi jedna miliarda sto milionů osob nemá přístup k bezpečné vodě. V mnoha částech světa nedostatek vody zvyšuje riziko konfliktů. Rada Evropské unie vyhlásila rok 2003 „Evropským rokem tělesně i duševně postižených“, aby senzibilizovala instituce a občanskou společnost, že mají právo na ochranu proti diskriminaci. Jedním z cílů je zesílení spolupráce mezi vládami, sociálními službami a skupinami dobrovolníků, aby se zlepšily životní podmínky tělesně a duševně postižených osob.

RaVat 31.12.2002

OBSAH

Mír	1
Ze života sv. Františka z Assisi	2
Petr našich dnů - Kež lidstvo přijme poselství míru	4
Co znamená být katolickým novinářem	5
Duchu Svatý, naplňuj nás svou mocí	6
Proč právě růženec?	8
Atmi Kuusela popisuje své dějiny duše	9
Operácia ľadviný	10
Odlesk slávy	11
Josef Kopertinský	12
A stačilo tak málo	14
Uzdravující moc slova	15
Druhý život abortivní pilulky RU-486	16
Odpovědnost... Plánování	17
„Rady zkušeného ďábla“ trochu jinak	18
Bez „zřejmějších důvodů“	19
Humor sv. Maxmiliana	19
Daviděk	20
Pozdrav z Austrálie	21
Misionáři na Moravě	22
Na hodinu propustit	23
V Osvětlení hymny i pokřtění židů	24
Křesťovské svědci v misiích	25
Teroristický útok na křesťanský kostel v Pákistánu	25
Pán Ježíš očima a srdcem Panny Marie	26
Synu, co z tebe jen bude...?	27
Poděkování	28
Dopisy čtenářů	30
Z redakce	30
Zprávy	31

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 1/2003, ročník XII.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR 6202.

Vydávají: Bratří minoritě

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit nadpisy a zkracovat příspěvky. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo konta: 50013424/ 6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům tj. 10 Kč/1výtisk (+ 9 Kč poštovné a balné). Předplatné na rok 2003: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu:

Konvent minoritů v Brně

Minoritská 1, 602 00 Brno,

e-mail: immaculata@minorite.cz ;tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně. Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vytištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou „IČP“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas pro Vás denně vysílá na středních vlnách 1530 kHz, 1467 kHz a na krátkých vlnách 4005 kHz, 5890 kHz, 7250kHz (75m, 51m, 41m)

* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod * * slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz*

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Ode-vrzej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

Přeji Vám, abyste měli

- dostatečně mnoho štěstí,
abyste byli radostní
- dostatečně mnoho zkušeností,
abyste byli silní
- dostatečně mnoho smutků,
abyste byli lidští
- dostatečně mnoho naděje,
abyste byli šťastní
- dostatečně mnoho porážek,
abyste byli pokorní
- dostatečně mnoho úspěchů,
abyste neztratili snahu
- dostatečně mnoho přátel,
abyste se cítili dobře
- dostatečně mnoho nadšení,
abyste se rádi dívali
do budoucnosti
- dostatečně mnoho víry,
abyste šli za Pravdou
- dostatečně mnoho odhodlání
učinít každý nový den lepším
než byl ten předcházející
- dostatečně mnoho lásky,
abyste proměnili
monotónnost obyčejného dne
v krásný zpěv života...

Stezka spravedlivých je jak jasné světlo,
které svítí stále víc, až je tu den.

Příslovi 4,18